Socialistisk Arbejderavis
– kampagneavis mod ulighed og racisme
[Nummer 345 1. juni, 2015] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]
WWW.SOCIALISTER.DK

ET KRYDS MOD DE BORGERLIGE ER IKKE NOK

THORNING ER IKKE ET ALTERNATIV

For 4 år siden lovede Thorning mere velfærd. Nu vil hun have, at vi skal tro på hende igen.

Læs om valget side 7, 8 og 9

STEM Ø OG BYG MODSTAND

Er du imod nedskæringer og privatiseringer, så stem Ø. Men forbered dig på, at der skal mere til at stoppe det.

Læs side 9 og lederen side 3

INGEN NAZISTER PÅ FOLKEMØDET

Nazisterne har ikke noget at gøre på Folkemødet, siger Morten Riis fra Enhedslisten Bornholm.

Læs side 3 og 5

Imperiernes grænser bliver omdefineret i Sydøstasien

Kinas evne til at øve indflydelse i nabolandene viser begrænsningerne i den amerikanske imperialisme.

Af Tomáš Tengely-Evans

Den nylige krise i Nepal har vist udfordringen for amerikansk imperialisme i Asien.

Mens vestlige imperialistiske magter stod i kø med løfter om støtte efter jordskælvet, trådte den kinesiske regering til og leverede hjælpen.

For Kina er Nepal en central del af dets "nye Silkevejs-projekt", som sigter mod at skabe infrastruktur-links gennem Centralasien til europæiske markeder.

Kinas selvsikkerhed har givet næring til en populær opfattelse af, at Kina er på vej til at blive verdens nye supermagt. Men andre kommentatorer kigger på Kinas seneste økonomiske afmatning og siger, at Kinas opstigning er en illusion.

Ingen af parterne har ret.

USA er fortsat verdens største militære magt og fastholder sin dominans inden for den globale kapitalisme. Men Nepal viste, at Kina er i stand til at gøre sine interesser gældende inden for sin regionale indflydelsessfære. Det illustrerede en af de kriser, amerikansk imperialisme står over for.

Det er grunden til, at den amerikanske præsident, Barack Obama, har forsøgt at skifte fokus for USA's udenrigspolitik mod Sydøstasien. Han har forsøgt at øge handelsforbindelserne og øge den militære tilstedeværelse ved at placere 60 procent af den amerikanske flåde i Stillehavet.

Den trussel, Kina udgør for USA's dominans, er åbenlys.

Kina har klaret den globale krise langt bedre end Vesten – med en vækst på 56 procent fra 2007 til 2010 sammenlignet med Vestens 3 procent.

Under krisen blev Kina verdens næststørste økonomi og er førende inden for fremstilling, eksport og energiforbrug.

Vækst

Denne hurtige vækst både understøtter udvidelsen af det kinesiske militær og gør det nødvendigt at sikre nye markeder.

Den amerikanske præsident Barack Obama og den kinesiske præsident Xi Jinping under en statsbanket i Beijing sidste år (Billede: Det Hvide Hus / Flickr)

I mellemtiden er Vestens militærudgifter faldet relativt, siden krisen startede. Kinesiske militærudgifter steg med 43,5 procent fra 2008 til 2013, mens USA's steg med 0,1 procent.

Ikke desto mindre er det amerikanske militærbudget stadig på svimlende 580 milliarder dollars i 2013 mod Kinas 125 milliarder dollars.

De forudsiges at nå samme niveau omkring 2028. Men lige nu er Kina ikke i stand til at udfordre USA militært og er afhængigt af, at den amerikanske flåde beskytter sejlruterne.

Sidste år blev Kina verdens største økonomi ifølge Den Internationale Valutafond, IMF. Mens Kina kom stærkere ud af krisen, så har regeringens svar skabt sine egne problemer.

Den kinesiske regering pumpede 3.000 milliarder dollars ind i økonomien. Men meget af dette gik til at skabe et spekulativt boom i fast ejendom, og det har også medvirket til vækst i en "skygge-banksektor", der knapt nok er reguleret.

Kinesisk kapitalisme står også overfor en meget dybere profit-krise.

Landets hurtige ekspansion byggede på, at man kunne hente billig arbejdskraft fra landdistrikterne, og at man kunne hente målrettede udenlandske investeringer og importere brugt fabriksudstyr.

Men udbuddet af ny arbejdskraft er ved at forsvinde, så lønomkostningerne stiger. Og kun lidt af overskuddet fra udenlandske investeringer forbliver faktisk i landet.

Kina er stadig i stand til at udfordre USA økonomisk og hævde sig regionalt – og grænserne for den interne ekspansion kræver nye udenlandske markeder.

Men det betyder ikke, at Kina kommer til at erstatte USA – de kæmper ikke på samme betingelser. [Kina kan udfordre USA regionalt, mens USA er langt stærkere globalt; red.]

Krisen er et resultat af den imperialistiske konkurrence mellem mange kapitalistiske stater, såsom Japan og Vietnam.

Kinas opstigning viser, at mens USA fortsat er den dominerende supermagt, betyder imperialismen, at der er rivalisering mellem opstigende magter.

Oversat fra Socialist Worker (UK), nr. 2453, 12. maj 2015.

Baltimore, USA

Oprør er de uhørtes stemme

Den 19. april faldt endnu en dråbe. Dybt rød og tyktflydende. Den fik bægeret til at flyde over igen. Det var 25-årige Freddie Grays blod, der fik tusindvis af mennesker på gaden for at protestere over politiets brutalitet og retsløshed.

Af Marie Jæger

Den 12. april i år blev Freddie Gray arresteret i Baltimore, lagt i håndjern og slæbt ind i en politibil. Da politibilen 40 minutter og fem stop senere ankom til Vest Distriktets politistation havde Freddy Gray adskillige skader på rygraden, knust strubehovede og var i koma. En uge senere døde han af sine kvæstelser.

Freddie Gray er langt fra den første og heller ikke den sidste, der uden rettergang, uden anklage, mister livet efter kontakt med ordensmagten.

En del af dem har vi hørt om: Michael Brown, 18, blev skudt og dræbt i Ferguson i august 2014. John Crawford, 22, skudt og dræbt i en Walmart ved Dayton, Ohio i august 2014. Eric Garner døde, efter at en betjent havde holdt ham i et kvælertag i 15 sekunder i juli 2014 (#IcantBreathe).

Hver 28. time

Michael Brown, John Crawford, Eric Garner og Freddie Gray var alle sorte amerikanere. Det er ikke tilfældigt: Hver 28. time bliver en sort person dræbt af politiet i USA.

Hver tredje sorte amerikaner vil statistisk set tilbringe en del af sit liv i fængslet – sammenlignet med hver 17. hvide amerikaner.

Sorte amerikanere har større risiko for at blive anholdt, højere sandsynlighed for at få en dom. De får gennemsnitligt hårdere domme end hvide for den samme forbrydelse, og de har større risiko for at blive idømt dødsstraf end hvide amerikanere.

Men det er ikke kun i retssystemet, at uligheden er markant.

Systematisk racisme

Næsten en tredjedel af alle sorte amerikanere lever under fattigdomsgrænsen. Mange lever i overfyldte slumområder.

Den økonomiske krise har kun gjort forholdene for sorte i USA endnu værre: Flere sorte arbejdere mistede jobbet, og dobbelt så mange sorte husejere som hvide mistede deres hjem.

Gray, Brown, Crawford og Garner mistede ikke livet pga. nogle få betjentes personlige racistiske holdninger.

De er blot nogle få, rystende eksempler på systematisk racisme, som afspejles i skolerne, på arbejdsmarkedet, i boligområderne, i fængslerne og på dødsgangene.

Derfor er det heller ikke underligt, at så mange amerikanere kan identificere sig med ordensmagtens sagesløse ofre og kræver respekt for menneskeliv (#BlackLivesMatter).

Det mener vi

Vil valget gøre en forskel?

På en måde er valget ret enkelt: Vi er mod de borgerlige. Vi tror ikke på Thorning (og hendes støttepartier). Og vi ønsker, at mange stemmer til venstre og helst på Enhedslisten.

Men der står ét problem tilbage: Hvad sker der, når folk har afgivet deres stemme? Og vigtigst: Hvad sker der, hvis folk stemmer for velfærd og mod nedskæringer, nulvækst og racisme?

Det har vi faktisk fået en dyr lektie om gennem de seneste 4 år.

Håbet fra 2011

I 2011 stemte folk for forandring. De stemte mod VKO – for en ny regering og en ny politik.

På venstrefløjen, i SF og EL, var håbene store. Vi “skulle ikke tale forventningerne til den nye regering ned,” lød det blandt kammerater i EL før valget.

EL’s fremgang forstærkede håbet: Man troede på, at man kunne “trække regeringen til venstre”. Det var et naivt håb. (Som enhver, der havde oplevet fx Nyrup-regeringen, straks burde have afvist.)

Mindre et halvt år efter valget startede nedskærings-lavinen. Status efter 4 år med Thorning er, at det er dén regering i nyere tid, der har gennemført de hårdeste og mest brutale nedskæringer.

Det var det stik-modsatte af, hvad folk havde stemt på i 2011.

Det er en ringe trøst, at Socialistisk Arbejderavis advarede om, at det var præcist det, der ville ske.

Vælgeres magt

Årsagen er meget enkel: Magten i samfundet, selv i et demokratisk samfund som det danske, ligger kun i ringe grad hos vælgerne.

I øjeblikket oplever vi noget tilsvarende i den modsatte ende af Europa, i Grækenland.

Selv om den græske befolkning i januar stemte mod flere nedskæringer, så er den internationale kapital gennem institutioner som EU, IMF og Den Europæiske Centralbank, ECB, i stand til at lægge et massivt pres på den valgte regering.

SYRIZA-regeringen har kun meget få magtmidler, så længe den kun arbejder gennem de formelle, demokratiske institutioner.

På samme måde har EL i Danmark været ude af stand til reelt at påvirke regeringens politik. Også selv om regeringen gentagne gange (fx i sagerne om DONG og om dagpengene) har været i direkte modstrid med holdningerne i befolkningen.

Udenoms-parlamentarisk magt

Problemet er kapitalens udenoms-parlamentariske magt.

I kraft af kontrollen over fabrikker, kontorer og institutioner – produktionsmidlerne – er en lille elite af meget privilegerede mennesker i stand at tvinge selv mere venstre-drejede regeringer end Thornings til at varetage deres grundlæggende interesser.

Hvis ikke arbejderklassen – det store flertal i befolkningen – er i stand til at mønstre end mindst lige så stærk udenoms-parlamentarisk magt som kapitalens, så vil den tilstand fortsætte.

Men har vi en sådan magt? Ja, det kan vi få gennem protester, demonstrationer, strejker, blokader – altså ved at gå sammen med arbejdskammerater og aktivt sige: Nok er nok!

Hvilken venstrefløj har vi brug for?

Valget stiller dermed også det centrale spørgsmål: Hvad er venstrefløjens opgaver?

Er det bare at blive valgt og arbejde i de institutioner, som gennem over hundrede år er blevet raffineret og tilpasset til at varetage kapitalens interesser?

Eller er det at opbygge den udenoms-parlamentariske magt, der kan matche kapitalens?

Internationale Socialister/ISU mener, at opgaven er at begynde at organisere dem, der har dét perspektiv.

Vi skal blive flere til at overbevise vore kolleger, medstuderende osv. om, at nedskæringer, fyringer og racisme kan stoppes. Men at et kryds ikke er nok.

Derfor siger vi også i valgkampen:
Bliv organiseret socialist. Gå med i Internationale Socialister/ISU!

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 28. maj 2015 ISSN 1600-2687

Nazisterne har ikke noget at gøre på Folkemødet

Socialistisk Arbejderavis har spurgt Morten Riis, byrådsmedlem for Enhedslisten Bornholm, hvordan stemningen er efter nyheden, om at nazistiske organisationer bliver en del af årets Folkemøde.

Nyheden kom efter hele historien, om at Geert Wilders deltager på Folkemødet havde kørt i omkring en uges tid. Så det blev for meget for folk.

De fleste mennesker bryder sig ikke om de her typer og så helst et folkemøde uden dem. Det er der ingen tvivl om.

Der er nogen, som har problemer med at sige, at nazisterne ikke må komme på Folkemødet – men det er mit indtryk, at der er mange, som er villige til at sige det.

Lokalt mener vi, at nazisterne ikke har noget at gøre på Folkemødet – det er jo en festival for demokratiet, og hvad skal sådan en organisation som Gyldent Daggry så der?

De bruger de mest modbydelige metoder i Grækenland – vold, drab, og de driver endda også en paramilitær træningsenhed.

Jeg har ikke hørt den lokale fagbevægelse forholde sig til det.

Winnie Grosbøll, socialdemokratisk borgmester på Bornholm, har været ude at sige, at nazisterne er møgubehagelige typer, men at hun synes, det er problematisk at forbyde nogen at deltage.

For hvem bliver så de næste, spørger hun med slet skjult hentydning til, at det kunne være Enhedslisten, der røg i næste omgang.

For mere info om aktiviteterne, kontakt Enhedslisten Bornholm. Som også planlægger at holde et offentligt møde om Gyldent Daggy og situationen i Grækenland før Folkemødet.

Læs også "Ingen platform for nazisme" på side 5

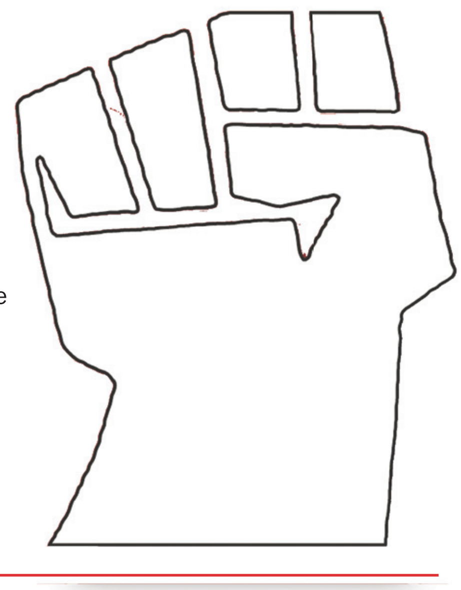
FAKTA

Det nazistiske Danskernes Parti har tilmeldt sig årets Folkemøde. De har inviteret repræsentanter for tre andre nazistiske partier – Gyldent Daggry, Forza Nuova og L’Œuvre Française – til at tale. Nazisternes deltagelse er blevet godkendt af Folkemødets arrangører.

Der var ved redaktionens slutning ikke kendt, hvilke aktiviteter, der kommer til at ske på Bornholm. Initiativet ligger hos “de store organisationer” i København, ikke hos aktivister på Bornholm.

Mellemfolkeligt Samvirke har lavet en underskriftindsamling mod nazister på Folkemødet, skriv under på: ms.dk/ikkeivoresnavn

Et kryds mod de borgerlige er ikke nok

I forbindelse med valget holder Internationale Socialister IS/U møder i Århus, Odense og København, om alternativet til en Løkke- eller Thorning-regering.

Møderne er åbne for alle interesserede.

Århus
Tirsdag 9. juni kl. 19.30 – Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3.

Odense
Torsdag 11. juni kl. 19.00 – Ungdomshuset, Nørregade 60

København
Torsdag 11. juni kl. 19.00 – Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34

Se flere møder på side 14 – eller på socialister.dk/lokalafd

Muslimer bliver fremmedgjort i Europa

Europas muslimer bliver fremmedgjort, og det bidrager til adskillelse og udstødelse. Men der er modstand – den skal bare styrkes.

Af Trond Poulsen

Islamofobi er blevet den dominerende form for racisme i Europa i dag.

Det er sket på ryggen af "krigen mod terror", hvis forkæmpere hele tiden peger mod Mellemøsten og en grundlæggende tanke om, at terror udspringer af mellemøstlige – og dermed sammenblandet med muslimske – personer.

Men islamofobi er ikke "bare" en angst for terrorisme. Og det er ikke "bare" en sund mistro mod en udefrakommende kultur. Det er racisme.

Islamofobi og racisme

Det giver ingen mening, udover i en racistisk sammenhæng, at udpege lige præcis muslimske kvinder og mænd, der går med tørklæde og særlige klædedragter.

Hvorfor skal en muslimsk kvinde, der bærer på et tørklæde, behandles på nogen måde anderledes end en sikh, der går med turban som et tydeligt tegn på sin religiøsitet – eller en jødisk mand, der bærer en kippah?

Desuden er islamofobien rettet imod mellemøstlige og nord-afrikanske muslimer, men meget lidt krudt bruges på muslimer fra regioner i Asien eller andre steder, hvor der ikke er belejlige ressourcer at gå efter igennem en krig.

Islamofobi er kompliceret, fordi det både er gemen racisme og på samme tid sin egen, nye form.

Racisme i den tidlige imperialisme handlede om at retfærdiggøre slaveri, undertrykkelse og ressourceudvinding.

Den kom fra en ideologi om, at "racerne" fra Afrika og Asien var underlegne og behøvede vestens kultiverende hånd og indflydelse for at blive hævet over deres niveau. Den skulle retfærdiggøre imperialistisk udvidelse og regulær erobring af territorium.

Den "nye" imperialisme handler om den "subtile" overtagelse af ressourcer fra egne, der ikke officielt erobres.

Vi har samhandel og en tilstedeværelse i Mellemøsten – og derfor er vi gået fra en racisme, der fortæller om en fjende "uden for" til en mere kompliceret fjende "inden for" vores vestlige verden.

Islamofobi er derfor baseret på muslimers tilstedeværelse i Europa.

Den giver en nærliggende, men forfærdeligt misforstået ventil for det ubehag, mange har ved at leve under et nyliberalt økonomisk angreb.

At den fremmede inden for dørene får skylden for dårligdommen, appellerer til desperate mennesker, der leder efter et "simpelt" svar på deres problemer.

Problemer som skyldes klassekamp – ikke racekamp.

Det er ikke nyt – men det har taget fart

Det kan ikke påstås, at islamofobi er opstået efter 9/11 og i kølvandet på fx angrebene på Muhammedtegnere og anti-islamistiske debattører som det franske Charlie Hebdo og i København tidligere i år.

Alligevel er fortællingen, at det er ligestillede og stærke muslimer, som langer ud mod Vesten i religiøs vrede. – Ikke at det er (langt mest) systematisk undertrykte, mellemøstlige mænd med forhærdende fængselsophold bag sig, eller veteraner fra krige som udføres i Mellemøsten.

At påstå, at disse angreb er angreb på en ytringsfrihed fra en magtposition, som Islam skulle give, er grænsende til det absurde.

Men hvad med den anti-racistiske venstrefløj?

Venstrefløjens arbejde med anti-racisme har haft det svært i et klima, hvor den parlamentariske holdning til nationalstaten og det generelle politiske spektrum har oplevet en højredrejning.

Men den parlamentariske drejning afspejler ikke, hvad der foregår blandt mennesker ude i samfundet.

Til trods for hvad vi hører i medierne, er stemningen i befolkningen en anden. Det er stadig flertallet, der ikke har købt ind i hverken racisme eller islamofobi – men modstanden skal mobiliseres.

I både Frankrig og England har kammerater med anti-krigs paroler og aktiv modstand mod fremmedgørelse og udstødelse gjort en stor forskel og ladet en forenet stemme blive hørt.

Det skal vi også kæmpe for her.

Bliv aktiv i Racismefri By

Kommende aktiviteter i København

Valget er udskrevet, og Racismefri By København har en valg-kampagne imod politikernes racisme. Vi har fået trykt en masse plakater, løbesedler og klistermærker, som vi går på gaden med.
Valgkampens tre lørdage vil vi lave antiracistiske happenings i byen – med musik, talere, boder, plakatopsætning, løbeseddeluddelinger osv. Vi inviterer alle – enkeltpersoner, grupper eller organisationer – til at være med til at skabe et antiracistisk rum i byen de lørdage.

Den sidste lørdag i valgkampen (den 13. juni) er også den dag hvor nazister vil tale på Folkemødet på Bornholm. Lørdags-happeningen den dag bliver både et modsvar til nazisterne, men også til politikernes racisme. Det foregår i Folkets Park på Nørrebro kl. 15.00-18.00.

Derudover vil vi deltage i valgmøder, lave plakatophængninger og tage på gaden og ud på uddannelsesinstitutioner med vores materiale.
De forskellige uddelinger, aktioner osv. vil blive opreklameret på Racismefri Bys facebook side (www.facebook.com/fascismefrit) - hvor du kan holde dig opdateret.

Hvis du vil være med, høre mere, eller have materialer til din skole, arbejdsplads eller lignende – så kontakt os på kontakt@racismefriby.dk eller via facebook.

Se mere på www.racismefriby.dk.

Kommende aktiviteter i Odense

Tirsdag den 2. juni kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60, 3. sal:

Vend vreden, vis vejen, bliv aktiv – debatmøde om politikernes og mediernes racisme.
Talere: Rune Engelbrecht Larsen og Zahra Jayosi
www.facebook.com/events/1654530144768031/1655152278039151/

Politiet forsøger at knække modstand mod Pegida

Hver mandag siden slutningen af januar har racister og organiserede nazister marcheret i Københavns gader.

Af Christine Bergen, foto: Mette Kramer Kristensen

Pegida-demonstrationerne har svinget mellem 25-65 deltagere (bortset fra den første gang, hvor der var 240).

Pegida har hver gang været mødt af modstand – som de seneste mange gange har været organiseret af Revolutionære Antifascister.

Politiet har de seneste gange optrappet deres "indsats" i forhold til mod-demonstrationerne – og har generelt været meget hårdhændede.

Bøder mod kampråb

Mandag den 25. maj valgte de dog en ny strategi, som gik ud på at tilbageholde og sigte alle, som råbte kampråb, efter ordensbekendgørelsen (bøde på 1000 kr.).

Politiet gik ret systematisk til værks og sigtede en meget stor del af deltagerne i moddemonstrationen (nogle blev endda sigtet flere gange). Selv antiracister, som stod 50 meter eller mere fra Pegida og råbte kampråb, blev sigtet.

Som en betjent sagde til én af de sigtede: "I har haft for lange tøjler i alt for lang tid, nu må det stoppe."

Som deltager i mod-demonstrationen oplevede man sig magtesløs. Politiet knuste enhver mulighed for at protestere mod Pegida, som fik lov til at gennemføre deres march i ro og mag.

Så længe demonstrationerne mod Pegida er så små og kun tæller folk fra den yderste venstrefløj, bliver det desværre alt for let for politiet at behandle mod-demonstranterne, som de vil.

Uden Revolutionære Antifascister ville der ikke have været et modsvar til de marcherende nazister og racister de sidste mange uger.

Men nu må andre venstrefløjsorganisationer og fagforeninger på banen og hjælpe med at bygge modstanden mod Pegida bredere og stærkere.

EUs kamp mod flygtninge

EUs grænsepolitik – som hovedsageligt gennemføres af FRONTEX – er skyld i de umenneskelige forhold for flygtninge og immigranter ved EU's grænser.

Af Dimitrios Gkiokas, foto: Royal Netherlands Navy

Fra 2007 til 2013 har EU investeret 13,6 milliarder kroner i External Borders Fund (EBF) som blev skabt for at "sikre solidaritet mellem Schengen-landene, eftersom de investeringer, periferi-landene skal lave, er for høje grundet det pres, migranter lægger på deres grænser."

For at "modernisere overvågningssystemer og udvikle informationssystemer til kontrol af de ydre grænser" er FRONTEX' budget øget fra 46,3 millioner kroner i 2004 til 634,4 millioner kroner i 2013.

Tusinder af døde og et ukendt antal forsvundne er de blodige konsekvenser af denne politik og de mange penge brugt på "grænsekontrol".

Ligeglade med mennesker

Magthaverne betragter næsten altid immigration som "illegal", og er i praksis ligeglade med menneskers skæbne.

Der har fx ikke vær

et nogen fuldkommen og systematisk opgørelse over de migranter, som er fundet døde. Samtidig bliver beslutninger taget uden at tænke på konsekvenserne for migranterne.

Migranter og flygtninge, som krydser grænserne, bliver tilbageholdt på politistationer, før de bliver overført til såkaldte "modtage-centre".

Især det græske "første modtagelses"-system, kombineret med en voldsom mangel på modtagelses-steder, betyder i praksis at asylansøgere og migranter, herunder børn, ofte bliver tilbageholdt i længere perioder.

Pigtråd og politi

Selv om det hedder et "modtage-center" er der også tale om tilbageholdelse, eftersom de bliver berøvet deres frihed. De har ikke lov til at forlade stedet uden tilladelse, og centret er sikret med pigtråd og permanent bevogtning af politiet.

Manglen på steder, som er passende til indkvartering for sårbare asylansøgere og i særdeleshed uledsagede børn, er ekstremt problematisk. Det kan betyde, at uledsagede børn overføres til tilbageholdelses-centre, bl.a. på politistationer.

Forholdene på tilbageholdelses-centrene er ekstremt dårlige, og migranter kan risikere at blive tilbageholdt helt op til 18 måneder der.

Syndebukke

Migranter bliver gjort til syndebukke, eller endda til trusler, af europæiske regeringers racistiske retorik. Det er en af hovedårsagerne til den ekstreme højrefløjs og endda nazistiske partiers vækst.

Kampen mod racisme må forbindes med kampen mod det system som skaber økonomisk ulighed og imperialistiske krige. Det er disse krige, som har skabt strømme af flygtninge.

Migranter og flygtninge med i kampen

Migranter og flygtninge har været med forrest i den antiracistiske og antifascistiske bevægelses kamp.

Af græske eksempler kan nævnes migrantarbejdernes kamp i Manolada, kampene mod fascisterne fra Gyldent Daggry, 21. marts mobiliseringen i Grækenland, som krævede "ingen migranter skal være illegale, asyl til flygtningene, og luk asyllejrene og muren i Evros".

Muren i Evros er 12½ km lang og blevet opført i 2012 på den græsk-tyrkiske grænse. Den tvinger flygtninge til at vælge langt farligere veje ind i Europa.

Derfor siger vi:

Ingen platform til nazister

Repræsentanter for en række voldelige, fascistiske organisationer vil tale på Folkemødet.

Af Christine Bergen

Langt de fleste bryder sig ikke om at nazisterne deltager på Folkemødet. Men nogle siger at alle – uanset hvor usympatiske deres holdninger er – skal have lov til at ytre sig. Andre siger, at man skal tie problemet ihjel.

Internationale Socialister/ISU hører til dem, som argumenterer for, at nazister ikke skal have en platform.

Der er vel ytringsfrihed?

Hvis vi giver nazisterne lov til at ytre sig, organisere og blive stærkere, så siger AL historisk erfaring, at de vil bruge deres styrke på at undertrykke deres politiske modstandere med vold (venstrefløjen, fagligt aktive, indvandrere, muslimer, homoseksuelle, handicappede osv.).

Overalt er nazistiske partiers fremgang blevet fulgt af blodspor af mord og vold. Det så vi med Le Pens Front National i Frankrig.

I Grækenland har Gyldent Daggry systematisk organiseret vold mod venstrefløjen og migranter. De står bag flere mord.

Ytringsfrihed for nazister er uforeneligt med ytringsfrihed for de fleste andre.

Skal vi ikke bare ignorere dem?

Der har længe været ret stille omkring Danskernes Parti (DP). Deres "Folkemøde-stunt" er helt klart et forsøg på at skabe opmærksomhed omkring sig selv og udbrede deres argumenter. Og det må man sige er lykkedes.

Bl.a. havde Ekstra Bladet et længere (totalt ukritisk) interview med DPs formand, Daniel Carlsen. En artikel som DP beskriver som "sjældent set god".

Nogle siger, at det bedste bare er at ignorere nazisterne. De siger at alt det som antinazister gør for at stoppe nazisterne bare er med til at give dem opmærksomhed.

Men under kommunalvalgkampen i 2013, hvor Danskernes Parti stillede op i 5 kommuner og 4 regioner, blev de mødt af en massiv modkampagne under slogans som "Ingen nazister i vores byråd".

Mange steder nægtede andre partiers kandidater at stille op til debat, hvis de deltog.

Danskernes Parti nåede i ingen kommuner eller regioner over 0,6 pct. af stemmerne.

Skal man debattere med nazister?

SFs Özlem Cekic har sagt ja til at deltage i en debat med DP på Folkemødet. Hun mener det "er vigtigt at deltage, så deres hadske holdninger ikke får lov til at stå uimodsagt."

Problemet er, at det, nazister mest af alt har brug for, er at fremstå som et parti som alle andre.

Özlems deltagelse i debatten er med til at gøre nazipartiet til en legitim del af den offentlige debat.

Ingen platform til nazister

Vi skal ikke give nazister fred og ro til at vokse. Derfor må vi organisere mod dem hver gang, de stikker deres beskidte fjæs frem.

De kan ikke "debatteres ihjel". Selv om deres ideer for det store flertal i dag fremstår som afskyelige, så taler de ikke til flertallet.

De taler til det lille mindretal, der har købt mainstream-politikernes dagsorden, om at muslimer og "fremmede" er problemet. Men som bare ikke synes, at mainstream-politikerne er konsekvente nok.

Hver gang nazister som Danskernes Parti får en talerstol, får de mulighed for at bygge sig lidt stærkere. Og jo dybere desperationen over kapitalismens krise bliver, jo bedre mulighed får de for at nå længere ud.

Derfor skal de stoppes, mens de er små. Når de bliver større kan det være for sent.

Grækenland: SYRIZA presset af EU-bosser og strejker

EU og IMF sætter Syriza under pres for at gennemføre flere nyliberale nedskæringer, og til jævnligt at betale enorme summer til internationale banker.

Ifølge arbejdsminister Panos Kourletis er IMF "urokkelige i sit krav om arbejdsmarkedsreformer, bl.a. nedskæringer i pensionen, massefyringer og at holde minimumslønnen nede."

Modstand

Meningsmålinger viser, at støtten til SYRIZAs forhandlingsposition er faldet til 54 pct. Og 59 pct. mener, at SYRIZA skal nægte at skære mere ned. 89 pct. er imod nedskæringer i pensionen, og 81 pct. mod massefyringer.

Og mens almindelige grækere ifølge meningsmålinger synes, det er vigtigere, at Syriza holder valgløfterne, end at Grækenland bliver i Euroen, så taler premierminister Tsipras stadig, om at det er en prioritet at blive i Euroen.

Internt i SYRIZA har Venstre-platformen stillet forslag om at undlade at betale næste afbetaling på gælden, og at nationalisere bankerne.

Forslaget faldt i centralkomiteen med 95-75. Et relativt snævert flertal, men SYRIZA har gennem hele sin regeringsperiode været i stand til at styre venstrefløjen.

Strejker

Utilfredsheden begynder at vise sig i strejker, hvilket sætter SYRIZA under pres.

I midten af maj måned gik hospitals-arbejderne i strejke – den største strejke siden SYRIZA blev valgt i januar. De krævede mere personale.

Også havnearbejderne i Piræus er gået i strejke for at stoppe SYRIZA-regeringens privatisering af havnen – trods valgløfter om det modsatte.

Nikos Georgiou, formanden for havnearbejderne i Piræus, siger:

"Hvis en regering som kalder sig selv venstreorienteret viderefører nyliberal politik, så vil vi kæmpe imod. Denne krise stammer fra det kapitalistiske system. I stedet for at privatisere havnene, burde vi rette modstanden mod det system."

Forfejlet strategi

SYRIZAs strategi om at forhandle med EU og IMF er slået fejl. Problemet er, at SYRIZA ikke har nogen magt at sætte imod EU og IMF.

Græske arbejderes utilfredshed og de begyndende strejker og protester mod nedskæringer har potentialet til at stoppe EU, IMF og de græske arbejdsgivere og banker.

Egypten:

Solidaritet med dødsdømte

Militærstyret i Egypten har de sidste to uger dødsdømt mere end 100 politiske modstandere. Der er brug for international solidaritet.

En af de dødsdømte er Mohamed Mursi, tidligere præsident fra Det Muslimske Broderskab.

Militærstyret har allerede afsagt mere end 1.000 dødsdomme, og hundredvis af politiske fanger sidder på dødsgangen.

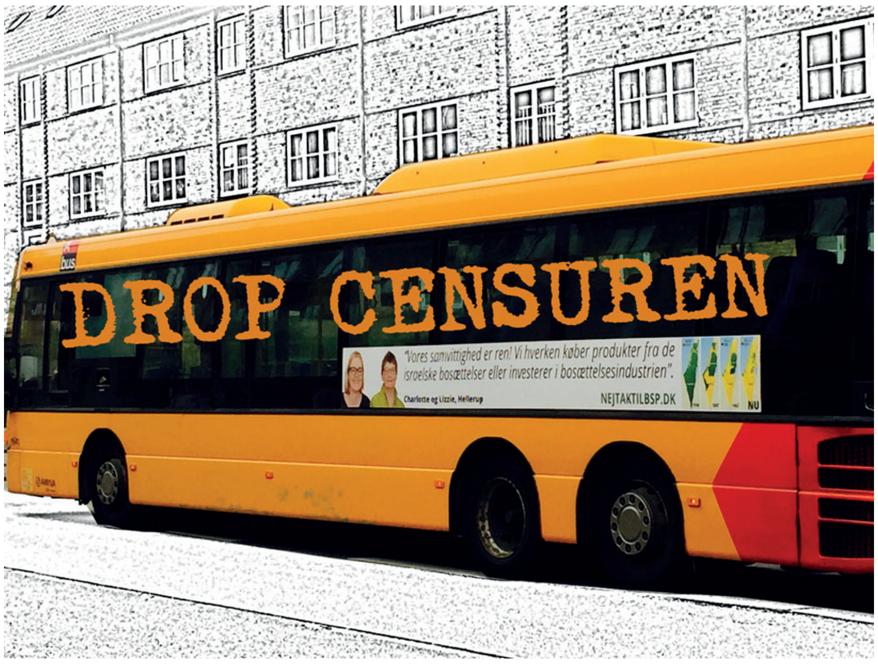
Nogle af retssagerne har kun varet få minutter. Nogle af de sigtede får ikke mulighed for at forsvare sig. Andre bliver dømt for forbrydelser begået på et tidspunkt, hvor de allerede var i fængsel.

"The Egypt Solidarity Campaign" har lavet en udtalelse som fordømmer dødsdommene, kræver øjeblikkeligt stop for henrettelserne, og at andre landes regeringer stopper våbensalg og militært og sikkerhedspolitisk samarbejde med el-Sisis militærregime.

Egypt Solidarity Campaign beder alle om at underskrive og sprede denne underskriftsindsamling: egyptsolidarityinitiative.org/deathsentences

Se mere på egyptsolidarityinitiative.org

Zionistisk pres bag fjernelse af Movia-reklamer

Kampagne for at boykotte varer fra israelske bosættelser i Palæstina blev i april fjernet fra Movias busser.

Af Lars Granerud

Det er Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening som står bag kampagne, som opfordrer til at boykotte varer fra de israelske bosættelser i Palæstina. De havde købt reklame-plads på siden af Movias busser, men budskabet blev hurtigt fjernet.

99 anonyme klager ...

Den 30. april 2015 vælger Movia at droppe kampagnens plakater fra deres busser, efter at have modtaget "op mod 100 henvendelser", om at kampagnen var unødigt krænkende.

Alle disse 100 klager er givet anonymt, undtagen den fra den israelske ambassadør, som var til møde med Movia, tidligere samme dag.

Det har dog, efter at flere store medier har søgt om aktindsigt i klagerne, vist sig at 65 af disse klager var på engelsk. Mindst 45 af disse klager havde også næsten den samme ordlyd.

Denne ordlyd stammer fra den zionistiske gruppe "Israel Europe Freedom Center", der på deres Facebook postede "standard-klagen", sammen med Movias mail-adresse.

En lille uge efter, kampagnen blev taget ned, gik lederen af "Israel Europe Freedom Center" på den zionistiske radio "Voice of Israel", og fortalte med stolthed i stemmen, om hvordan det var lykkedes dem at få kampagnen fjernet gennem pres på politikere og Movias bestyrelse.

Dette er en helt anden fortælling end den, Movia har udtrykt, hvor blandt andet Chef for direktionssekretariatet i Movia, Camilla Struckmann, gjorde det klart, at "Movias bestyrelse ikke har været under pres fra nogen eller noget."

Trofast vagthund

Det er interessant, at lige netop dette budskab blev droppet, da busserne stadig kører rundt med reklamer for et privathospital, der har tilbud på silikone-bryst-operationer.

Hvis det bare krævede 100 henvendelser at fjerne en kampagne, så skulle man tro, at den slags sexistiske reklamer ville være droppet for længst.

Denne sag viser klart det forhold, Vesten har til Israel-Palæstina konflikten. På den ene side er der en befolkning, der i større og større grad har indset, hvilket undertrykkende regime Israel er.

Det kan bl.a. ses på Mellemfolkelig Samvirkes underskriftsindsamling, der på bare 4 dage fik samlet 10.006 underskrifter mod, at kampagnen blev fjernet.

På den anden side er magthaverne stadig interesserede i at have en trofast "vagthund" – Israel – i Mellemøsten.

Movia: Kritik af Israel = kritik af jøder

Movia må tydeligvis have følt et vist folkeligt pres mod sig, for den 5. maj udsender de en pressemeddelelse med deres redegørelse for forløbet.

Udover at benægte et pres fra den israelske ambassadør som årsag til fjernelse af reklamen, klargør de, at "Movia lægger vægt på, at i tilfældet Israel, er det vanskeligt at adskille nationen Israel fra religionen jødedom."

Dette er et standard zionistisk retorik. At sætte lighedstegn mellem jødedom og Israel gør det praktisk talt umuligt at kritisere Israel uden at virke antisemitisk.

JA til ægteskab for homoseksuelle i Irland

I Irland fik homoseksuelle endelig ret til ægteskab ved en folkeafstemning den 22. maj.

Valgdeltagelsen var den højeste, der nogensinde er målt i Irland, og mange – især unge – blev aktive i JA-kampagnen.

Rapporter siger at hver anden i Dublin gik med JA-badges, og at mange irere bosat i udlandet rejste til Irland for at stemme.

JA-siden vandt med 62,1 pct. – i byer som Ballyfermot, Donaghmede og Ringsend (arbejderklasseområder) vandt JA-siden med 80-90 pct.

Kun i ét område, landdistriktet Roscommon-Leitrim, vandt NEJ-siden (med knebne 51,4 pct.).

Resultatet af folkeafstemningen er en stor sejr. Det viser, at Irland, selv i landdistrikterne, er ved at blive hevet ud af den katolske kirkes dominans.

Før 1993 var det ulovligt at være homoseksuel i Irland. Først i 2010 fik homoseksuelle mulighed for indgå registrerede partnerskaber. De sidste 5 år har kampagnen "March4Marriage" kørt. Og i 2015 blev loven om lige ægteskabs-muligheder så vedtaget.

I Danmark fik homoseksuelle først ret til ægteskab i 2012.

Venstre ved du, hvor du har

Venstre vil ikke ud med, hvor meget og hvor de vil skære og angribe. Ét er dog stensikkert: vi får en nedskæringsregering med Løkke som statsminister.

Af Bo Nielsen

"Nulvækst." – "Det skal kunne betale sig at arbejde."

Vi kender allesammen Venstres to mantraer. Men hvad betyder de – for almindelige arbejdere, ude i den virkelige verden?

Nulvækst i den offentlige sektor handler primært om fortsat privatisering samt "slankning" og fyringer.

Målet er at styrke profitten for danske kapitalister, og at fremstå som "økonomisk ansvarlige".

Vennetjenester til overklassen forklædt som socialpolitik

Venstre lancerede i maj et socialpolitisk principprogram, "En social genopretning af Danmark", der bl.a. skal sikre frit valg, fair konkurrence og effektmåling.

Hjælpen til udsatte børn, voldsramte kvinder, misbrugere, handicappede og andre på det specialiserede socialområde skal med andre ord privatiseres og handle om profit.

En politik, der er helt i tråd med Løkkes privatisering af sundhed og overbetaling af privathospitaler i hans tid som Foghs højre hånd.

Lidt til de racistiske venner i blokken

Venstre vil skulle danne regering med støtte fra eller deltagelse af Dansk Folkeparti.

Hvad der er enighed om er, at udviklingsbistanden skal beskæres. V vil slagte 2.5 mia. kr. i den årlige bistand. Særligt Afrika rammes.

Den åbenlyse konflikt mellem DF og V handler (ud over EU) om nulvækst. "Den tager vi med regeringen efter et valg," er Thulesen Dahls strategiske svar.

De siger dog to ting, som nok er værd at hæfte sig ved:

1. DF vil lade de offentlige udgifter stige med 0,8 pct. Dvs 0,2 pct. mere end regeringen – og altså 0,8 pct. mere end Venstre.

2. DF vil bruge pengene på velfærd – men "på danskerne". I modsætning til regeringen, som – må vi forstå – har ødslet penge væk på asylansøgere og flygtninge.

Uenigheden mellem V og DF kommer til at betyde, at DF endnu en gang vil skulle tage sig dyrt betalt, når Løkkes pengekasse smækkes i. Forvent racisme.

Nulvækst

Tal fra Finansministeriet viser, at Venstres planer om nulvækst alene i 2015 vil betyde, at der skal nedlægges, hvad der svarer til hele det danske politikorps.

Dét lyder unægteligt tiltalende. Desværre kan vi være sikre på, at en borgelig regering hverken vil skære på politi, forsvar eller nye kampfly.

Venstre vil dog ikke ud med hvor – og hvem – der skal skæres på.

Finansministeriet skriver i januar i år i et svar til Folketinget, at "pris- og lønreguleret nulvækst ville reducere den offentlige beskæftigelse med ca. 10.000 fuldtidsbeskæftigede i 2015."

Nogen kommer det til at ramme.

Forskellen mellem Venstres nulvækst og regeringens forventede realvækst i det offentlige forbrug på 1,5 pct. vil resultere i en forskel på 32.000 offentligt ansatte frem mod 2020 (beregninger fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd).

Regeringens kurs vil nemlig øge den offentlige beskæftigelse med knap 9.000 ansatte i 2020. Venstres nulvækst vil betyde et tab på godt 23.000 arbejdspladser.

V vil dog ikke ud med, om det bliver antallet af lærere i folkeskolerne og på teknisk skole, eller sygeplejersker, pædagoger eller måske varme hænder i hjemmeplejen.

"Det skal kunne betale sig at fuske med bilag... nå nej, at arbejde!"

Kontanthjælpsloftet skal genindføres, hvis Venstre kommer til magten.

En Venstreledet regering vil skære 4 mia. i beskæftigelsessystemet. Herunder kontanthjælpen.

Men V vil ikke ud med hvor meget.

Ej heller hvem, der skal forvente, at deres børn skal vokse op i "relativ fattigdom", som økonomer og sociologer kalder det, når der ikke er råd til eksempelvis en ny flyverdragt, fritidsaktiviteter og børnefødselsdage.

En strømpil på, hvad der er i vente, er Venstres klamme plakatkampagne i foråret 2015, hvor man hævdede, at en familie med to forældre fik 454.215 kr. i kontanthjælp.

Da det viste sig, at plakatens eksempel var grebet ud af den blå luft, og V ikke kunne komme med et eksempel fra virkeligheden, skyndte de sig at svare, at kampagnen jo forresten var rettet mod dovne indvandrere.

DF kunne ikke have gjort det bedre.

Med Venstre får du DF

Lars Løkke er afhængige af DF for at kunne danne regering.

Venstre er måske er en smule mindre racistiske end DF, og DF måske er en smule mindre nedskærings- og privatiseringsliderlige end Venstre.

Men vi ved fra Fogh-Løkke-regeringen (og fra begge partiers praksis i kommunerne), at DF gerne støtter nedskæringer for at få racisme, og at Venstre gerne støtter racisme for at få nedskæringer.

Stem mod de borgerlige – og forbered dig og dine kolleger eller medstuderende på, at organiseret modstand fra neden bliver nødvendig.

Kyniske politikere uden moral

Asylfængslet Ellebæk er for afviste asylansøgere. Mange af dem er dybt traumatiserede eller har været udsat for tortur.

Af Christine Bergen

De venter på at blive hjemsendt. Personalet er fængselsbetjente, og en 4-personers celle er ned til 11 m2.

Gravide kvinder, som er i Danmark uden papirer, skal ikke have mulighed for at blive undersøgt eller behandlet i sundhedsvæsenet, har sundhedsminister Nick Hækkerup lige fastslået.

I stedet må de tage til takke med langt dårligere tilbud på landets to privatklinikker for illegale migranter. Sundhedssystemet skulle jo nødigt tiltrække flere flygtninge, er argumentet.

I Middelhavet drukner flygtninge – mænd, kvinder og børn – i tusindvis hvert år, fordi EU's "grænsebeskyttelse" tvinger dem til at vælge stadigt farligere og mere desperate ruter til Europa.

Menneskefjendsk

Hvad vi er vidne til, er systematisk mishandling af – og mord på – mennesker i nød. Det er konsekvensen af magthavernes menneskefjendske asylpolitik.

Politikerne siger, at vi skal "afskrække" folk fra at flygte til Europa. Så de lader tusinder drukne i Middelhavet, uden så meget som at registrere de døde. Og de lader flygtninge rådne op i afsidesliggende asylcentre, gemt væk fra verden.

Der er ingen undskyldning – det er kynisme og ondskab. Vi lever i et samfund, hvor de rigeste – selv under krisen – aldrig har haft så meget. Der er råd til at behandle alle anstændigt.

Kynisk, ondt og amoralsk

Umenneskeliggørelsen af asylansøgerne er forudsætningen for, at politikerne kan bruge de svageste mennesker i vores samfund som syndebukke. Og denne valgkamp bliver ingen undtagelse.

Hele det omfattende regelsæt og lovparagraffer, der omgærder asylpolitikken, har fået stemmer fra hele det politiske spektrum fra Socialdemokraterne (og nogle gange SF) og ud til højre.

Alene for at få os på bunden af samfundet til at slås indbyrdes – i stedet for at slås mod de rige og arbejdsgiverne.

Velkommen kritik af valgcirkusset, men ...

Ny bog opfordrer til "vælgerstrejke" i protest mod folketingsvalgets manglende demokratiske indhold – men er det svaret?

Af Lars Henrik Carlskov

Ifølge bogen "Hæv stemmen!" af Søren Mau bør man ikke stemme ved det kommende folketingsvalg, da det er at legitimere et udemokratisk politisk system. Her er de demokratiske problemer, der findes i enhver kapitalistisk økonomi (såsom pengemagtens indflydelse) blevet forstærket af de seneste årtiers udvikling.

F.eks. den globale økonomiske integrations underminering af nationalstaternes magt, overflytning af beslutninger fra politikere til embedsmænd i ministerier, EU og ekspertkommissioner, forvandling af partier til private virksomheder, som reproducerer magteliten og ser vælgerne som forbrugere samt den mediemæssige skævvridning af den politiske debat.

Revolutionære må forbinde sig med flertallet

Frem for at stemme bør man derfor "opfinde nye politiske former", f.eks. ved at kæmpe for demokrati på arbejdspladser og uddannelsessteder og i boligkvarterer og personlige forhold, hvorfra kampen bør "vokse og forbinde sig med andre kampe".

Altså en langt mere radikal kritik af det kapitalistiske demokrati end man finder hos et parti som Enhedslisten, og derfor langt tættere på "ånden" i enhver ægte marxisme. Som sådan er bogen et velskrevet og velkomment bidrag.

Desværre vil abstrakt propaganda kun overbevise en minoritet, mens det overvældende flertal må lære af egne (kamp)erfaringer.

Derfor er valgboykot en fejltagelse, idet man afskærer sig fra at opbygge en bevægelse med den store del af de 80-90 pct. af vælgerne, som stemmer, men er helt eller delvist enige i kritikken af det parlamentariske cirkus.

Og trods den minimale forskel mellem "rød" og "blå" blok, især i krisetider, er en socialdemokratisk regering mere sårbar over for pres nedefra.

Deres valgkamp og os

En valgsejr til de borgerlige partier vil også svække selvtilliden i dele af arbejderklassen samt gøre det sværere at argumentere mod reformistiske løsninger, da Socialdemokraterne i opposition formentlig til en vis grad vil dreje til venstre.

Bogen hævder, at et parti, der brugte den parlamentariske platform til f.eks. at tale for revolutionær kamp, ville falde for spærregrænsen pga. mainstream-mediernes funktionsmåde.

Det er dog ingen selvfølge, da holdninger bl.a. også dannes pga. påvirkning fra kolleger, medstuderende, naboer, venner og familie. En valgfremgang for f.eks. Enhedslisten vil trods partiets reformistiske praksis være udtryk for et venstreskred i dele af befolkningen, dvs. give et større hav for revolutionære at svømme i.

Derfor bør man trods alt stemme Enhedslisten – men uendeligt vigtigere er det at organisere den folkelige modstand uden for Folketinget og et revolutionært parti med dette som hovedfokus.

Det er sådan et parti, vi ønsker at opbygge i Internationale Socialister.

Søren Mau: Hæv stemmen!, Forlaget Nemo. 94 sider. Udkom 17. april.

Socialister og valg

Valget kommer ikke til at ændre afgørende på den førte politik. Alligevel er socialister ikke ligeglade med udfaldet.

Af Jørn Andersen, foto: Mette Kramer Kristensen

Afgørende forandringer i den førte politik – eller "bare" at angrebene på velfærd og demokrati stoppes – kræver aktiv mobilisering blandt betydelige dele af arbejderklassen, studerende osv.

Men det altovervejende flertal af dem, hvis aktive kamp er nødvendig for forandring, opfatter, at politik er "noget politikerne gør" – ikke noget deres egen aktivitet kan ændre.

Folk stemmer

De fleste går hen og stemmer – fordi de opfatter det som deres eneste mulighed for at få bare en smule indflydelse.

Mens valgdeltagelsen i en del europæiske lande er faldet helt ned til 50-60 pct. de seneste år, så er det langt fra tilfældet i Danmark.

De seneste 55 år har valgdeltagelsen kun 2 gange været under 84 pct. (1981: 83,2 pct., 1990: 82,8 pct.).

Ved de seneste 2 valg er den steget (2005: 84,4 pct., 2007: 86,6 pct., 2011: 87,7 pct.).

Undlade at stemme?

Alene på grund af hvor mange, der stemmer, er socialister nødt til at tage folks stemmeafgivning alvorligt.

Det betyder ikke, at vi, bare fordi der er valg, opgiver eller underspiller vores grundsynspunkt: At reel forandring ikke kommer gennem en stemmeboks, men kun gennem det store flertals aktivitet.

Men det betyder, at vi går ind i stemme-diskussionen med kolleger, medstuderende, familie, venner osv. Hvad skal man stemme på? Nytter det at stemme? Hvis ikke det gør den store forskel, hvad gør så en forskel?

Det er langt vigtigere at diskutere med de mange, om hvad man ellers kan gøre – uanset om de har tænkt sig at stemme eller ej – end at overbevise et lille mindretal om at undlade at stemme.

(Læs også anmeldelsen af Søren Maus bog: "Hæv Stemmen!")

Stem mod de borgerlige

Hvad skal man så sige om det at stemme?

For det første, skal man tænke mere på dem, der stemmer, end på hvad stemmen bliver brugt til.

På enhver arbejdsplads, skole osv. er der et skel mellem dem, der stemmer borgerligt, og dem, der stemmer S, SF eller Ø.

På en arbejdsplads er dem, der stemmer S, SF eller Ø, mere tilbøjelige til at argumentere for at være i fagforening, være mod racisme, være mod nedskæringer, tænke i kollektive værdier osv. end dem, der stemmer på Venstre, DF eller LA.

På enhver skole er dem, der støtter DSU, SFU eller SUF, mere progressive, end dem, der støtter VU, KU, DF osv.

Som en grov skillelinje (der er undtagelser) gælder det: De første kan vi diskutere med. VU'erne, KU'erne osv. er vi imod.

Så det første, vi siger, er: Stem mod de borgerlige!

Thorning er ikke noget alternativ

Men det er de færreste, der stemmer S eller SF, fordi de støtter dagpengeforringelserne, angrebene på syge, kontanthjælpsmodtagere osv.

De fleste gør det, fordi de er imod Løkke og DF. De er imod deres grådighed og racisme. Og de tror, at hvis de stemmer S eller SF, så bliver det knapt så slemt.

Men det er ikke særligt logisk at stemme for partier, der har gennemført de mest brutale nedskæringer i nyere tid, hvis man vil undgå brutale nedskæringer.

Det mindste, man kan gøre, er at stemme på nogen, der er imod nedskæringerne.

Under Thorning-regeringen er det kun Enhedslisten, der skiller sig positivt ud her.

Den vigtigste diskussion

Men den vigtigste diskussion i valgkampen er: Hvordan stopper vi nedskæringerne? Hvordan stopper vi politikerracismen?

Det gælder, uanset om folk stemmer EL, eller de stemmer S-SF, fordi de er imod nedskæringer og racisme.

For de fleste af vores kolleger eller medstuderende er valget en mulighed for at diskutere og tage stilling til, hvordan de kan få en bedre fremtid.

Det er derfor, vi ønsker at diskutere med dem i valgkampen: Fordi de er nøglen til at stoppe skiftende regeringers angreb, hvis de begynder at organisere sig sammen med andre om at sige Nej.

Udfaldet er ikke ligegyldigt

Selve valgresultatet har ikke kun parlamentarisk betydning. Det påvirker også "stemningen på gulvet".

Hvis Venstre, DF og LA vinder valget, vil kampen for solidaritet og mod nedskælringer føles mere op ad bakke.

Valget vil i så fald vise, at flere af ens kolleger eller medstuderende er villige til at acceptere de riges grådighed eller racismen.

Omvendt hvis SF og Enhedslisten får fremgang: Så vil det kunne give selvtillid til at inddrage flere i at organisere modstand.

Endnu en grund til at tage diskussionen – og gå hen og stemme mod de borgerlige og gerne på Enhedslisten.

Hvorfor foretrækker vi en Thorning-regering?

Vi foretrækker en socialdemokratisk regering frem for en borgerlig, fordi en socialdemokratisk regering er nemmere at presse gennem aktiviteter fra neden.

Af Jørn Andersen, foto David Huang flickr.com

Dette klassiske argument fra venstrefløjen har været under angreb de sidste par år.

På sin vis ganske forståeligt: Thorning-regeringen har gennemført de mest brutale angreb i nyere tid.

Ikke desto mindre er det rigtigt: En socialdemokratisk regering er nemmere at presse – forudsat at der er noget at presse med: Protester, demonstrationer, strejker osv.

Parlamentarisk pres er ikke nok

I Enhedslisten er dette i praksis blevet "oversat" til, at en socialdemokratisk regering er nemmere at presse rent parlamentarisk. Det har tydeligt vist sig ikke at være rigtigt.

Men Thorning-regeringen har været presset i flere omgange.

Få måneder efter sin tiltræden forsøgte regeringen at få fagtoppen med på at afskaffe to helligdage.

Det mislykkedes, da hundredvis af arbejdspladser kontaktede deres fagforening eller forbund for at høre, om det var fagforeningens politik? Tillidsfolk skældte deres egne ledere ud.

Fagtoppen blev tvunget til at rette sig efter medlemmerne, og regeringen opgav sit "helligdags-tyveri".

Dagpenge-uro

Det andet eksempel er kampen om dagpengene. Det tog regeringen hele to år at gennemføre dagpenge-forringelserne, fordi der under hele processen viste sig en enorm utilfredshed.

60-70 pct. eller flere var imod dagpenge-forringelserne iflg. meningsmålinger- ne. Fagforeningsformænd brokkede sig. Regeringen måtte indføre midlertidige overgangsordninger.

Men regeringen endte med at få forringelserne igennem – fordi utilfredsheden ikke blev organiseret. Ikke en eneste større demonstration kunne de faglige ledere (eller Enhedslisten) tage sig sammen til at organisere.

Vi foretrækker en regering med uro i baglandet

Havde det været en borgerlig regering, ville der ikke have været "uro i baglandet". Dansk Industri ville ikke have brokket sig, men heppet på flere angreb.

Problemet under Thorning har ikke været regeringens angreb. De ville være kommet uanset regeringens farve. Problemet var, at utilfredsheden ikke blev organiseret.

At vi foretrækker en socialdemokratisk regering, betyder ikke, at vi vil frede en sådan regering: Enhver regering – uanset dens farve – bør møde modstand, når den ikke varetager arbejderklassens interesser.

Også selv om det betyder, at regeringen vælter.

Thornings troværdighed

For 4 år siden lovede Thorning mere velfærd. Nu vil hun have, at vi skal tro på hende igen.

Af Jørn Andersen

Siden april 2014 er Socialdemokraterne gået ca. 5 procent frem i meningsmålingerne. De er nu næsten oppe på valgresultatet fra 2011.

Det er måske ikke så svært at forstå.

I regeringens velfærdsudspil, der blev annonceret dagen før, valget blev udskrevet, hedder det: "Vi vil den fælles velfærd". Og man lover 39 mia. kr. mere i offentligt forbrug fra 2016 til 2020.

Af udspillet fremgår det, at Venstres nulvækst vil betyde 14.000 færre offentligt ansatte i 2020, mens regeringen i stedet lover 7.000 flere.

Det er svært at bebrejde folk, at de hellere vil have Thornings plan end Løkkes nulvækst-fyringer.

Går den så går den

Men det er altså kun 4 år siden, at Thorning vandt valget på lignende løfter – og gjorde det modsatte.

I 2009 udsendte S og SF planen "Fair Forandring – Tryghed om skat og velfærd". Her lovede de bl.a. "millionærskat", et opgør med VKO-regeringens skattebegunstigelse af de rige og med dens nedskæringer. Og de lovede højere overførselsindkomster.

Selv om planen et år senere blev afløst "Fair Løsning" (berygtet for forslaget om en times længere arbejdstid om ugen), så blev planen alligevel opfattet som et opgør med VKO's politik – specielt i kraft af at SF's Villy Søvndal var med i den.

Og Thorning vandt valget.

Thornings manøvrer

Thorning har gennemført det, man lærer på "grundkursus for kommunale nedskærings-politikere":

Gennemfør nedskæringer de første 2 år af valgperioden. Lav et "neutralt" budget uden nye nedskæringer det 3. år. Del så lidt håndører ud op til valget og bliv genvalgt.

For det er kun håndører, regeringen lover.

39 milliarder kr. lyder måske af meget. Men for det første er de fordelt på 5 år!

Dernæst er de samlede offentlige udgifter 1.092 milliarder kr. alene i 2015 ifølge Danmarks Statistik. Og produktionen (bruttonationalproduktet) forventes at stige 40 milliarder kr. årligt.

Thorning har også lært af forgængeren Poul Nyrup Rasmussen: Hans regering privatiserede mere end nogen anden. Alligevel lykkedes det ham at præsentere sig som "velfærds-forsvarer" og vinde to valg (1994 og 1998).

Modstand uanset regeringens farve

Men Thorning-Corydon-regeringens angreb har været langt voldsommere og ramt langt flere end Nyrup-regeringens.

Den eneste grund, til at folk alligevel stemmer på Thorning (eller den tidligere regeringspartner, SF), er for at undgå Løkke og DF.

Det er måske forståeligt. Men det et meget dårligt værn mod velfærdsforringelser.

Uanset hvem der vinder valget, må vi kræve, at fagforeninger og studieorganisationer organiserer en seriøs kamp for 1) at forhindre nye nedskæringer og fyringer, og 2) at få de allerede gennemførte rullet tilbage.

At tro på Thorning er for naivt.

Stem Enhedslisten, men byg modstand

Internationale Socialister/ISU opfordrer til at stemme på Enhedslisten ved det kommende valg.

Det gør vi, fordi EL er symbolet på dem, der er imod nedskæringer og racisme. De er imod at bruge milliarder på kampfly. Og EL ønsker omstilling til vedvarende energi for at stoppe klimatruslen osv. osv.

Ja, der har været "smuttere": At man har stemt for 3 ud af 4 af Corydons finanslove er dybt kritisabelt. Angreb på børnepenge til børn af "øst-arbejdere" er lige så kritisabelt. Og man kan nævne andre "tvivlsomme" sager, som bør kritiseres.

Trods det adskiller EL sig markant fra alle andre partier på alle væsentlige områder.

Mens det er undtagelsen, at EL har *stemt for* den lange stribe af Thornings og Corydons nedskæringer, så er det for *alle* andre partier undtagelsen, når man har *stemt imod*.

Flere stemmer til Enhedslisten er et signal, om at flere er imod nedskæringer, racisme, miljøødelæggelse og krig.

Det er et signal om, at det muligt at organisere modstand.

Repræsentere eller organisere utilfredsheden?

Selv om der er dele af EL's parlamentariske ageren, der kan og bør kritiseres, så er det ikke EL's største problem.

Når EL lidt halvhjertet erkender, at strategien om at trække regeringen til venstre er slået fejl, hvad er så konsekvensen?

EL's største svaghed er, at man har gjort meget lidt for at organisere almindelige arbejderes utilfredshed med Thorning-regeringens nedskæringer.

Man har repræsenteret utilfredsheden, men ikke forsøgt at organisere den.

Den svage systemkritik

En anden stor svaghed er, at man meget sjældent hører en mere grundlæggende systemkritik fra EL's repræsentanter.

En venstrefløj, der ikke er i stand til at formulere et opgør med kapitalismen, kan heller ikke give sine tilhængere et perspektiv at slås for.

Parlamentarisk er der ikke noget alternativ til at stemme EL ved det kommende valg.

Men der er stadig behov for et parti, der organiserer folks utilfredshed. Og som også i praksis har et perspektiv om at afskaffe kapitalismens vanvid.

Læs også lederen side 3.

Fair vilkår for cykelmekanikere

Blandt håndværkere er cykelsmedene nogle af de dårligst lønnede og med de ringeste arbejdsforhold. De er også de dårligst organiserede. Men gennem det sidste år er der sket noget på området.

Af Anne A. Lange, i lære som cykelsmed

Brancheklubben for cykelsmede i Metal Hovedstaden afholdt stiftende generalforsamling den 28. april sidste år. På det tidspunkt var der kun overenskomst hos omkring 8 procent af cykelmekanikerne, og næsten ingen havde aftaler om pension. Desuden arbejder mange uden ret til sjette ferieuge eller løn under sygdom.

Initiativet er kommet fra cykelsmede på gulvet, der er blevet klar over, at hvis der skal ske noget på området, er det op til os selv at organisere os og kræve ordentlige forhold.

Metal har lagt ressourcer og tid i kampagnen, men den er båret af cykelmekanikerne selv, der er ude og snakke med kolleger og argumentere for faglig organisering.

Sammenhold

Organiseringen betyder, at der skabes et stærkere sammenhold blandt de cykelsmede, der bruger brancheklubben til at tale sammen på tværs af arbejdspladser. Det er vigtigt i en branche, hvor mange står alene med deres mester.

Siden da er medlemstallet i København steget fra 170 til 257, og overenskomst-kampagnen har fordoblet antallet af overenskomster i hovedstaden, så man nu kan få lavet sin cykel til OK forhold på 52 forskellige værksteder.

Men der er omkring 500 cykelværksteder/-butikker i Storkøbenhavn. Så selvom resultaterne er fantastiske, er der lang vej endnu. Dette års generalforsamling besluttede at fortsætte overenskomst-kampagnen, og fokuserer især på de store butikker.

Udover at fortsætte kampagnen i København har der for nyligt været afholdt møde i Odense, og i august er der det første møde for brancheklubben i Århus.

Blokade mod Heino Cykler

Nogle få steder har strittet imod overenskomstkravet. Der har været varslet blokade et par gange, men hver gang er der blevet skrevet under, inden blokaden er sat i kraft.

Nu er der varslet faglig blokade mod Heino Cykler pr. 1. juni. Metal har været i dialog med kæden i et halvt år. På trods af millionoverskud nægter de at indgå en aftale, der f.eks. giver medarbejderne pension og ordentlig løn.

Der vil være brug for folk til at støtte op om blokaden, hvis ikke der bliver skrevet under inden 1. juni.

Følg med på Metal Hovedstadens facebookside

Skraldestrejken i København

De københavnske skraldemænd strejkede fra 15. til 29. april.

Af Lars Granerud

For 5 år siden udliciterede Københavns Kommune arbejdet med afhentning af skrald til private virksomheder.

Hver gang kontrakten udløber, bliver opgaven udbudt, så Københavns Kommune kan få opgaven løst billigst muligt.

Men det betyder større job-usikkerhed hos skraldemændene.

Otte skulle fyres

Under sidste udbudsrunde i foråret valgte kommunen at lade City Renovation stå for arbejdet på Østerbro og Nørrebro. Da City Renovation udleverede deres plan til skraldemændene, fremgik det, at otte medarbejdere ville blive overflødige.

Under de første forhandlinger valgte City Renovation dog at sænke tallet til fire. Da disse fire kammeraters arbejdssituation stadig var usikker, valgte skraldemændene at fortsætte strejken.

City Renovation udsendte 27. april en pressemeddelelse, hvor de flere gange opremsede skraldemændenes arbejdstider og løn som argument for, at de havde det for godt til, at de behøvede at strejke.

Faglig sekretær i 3F, John Ø. Pedersen, kommenterede: "Firmaet forsøger at udstille skraldemændene i København som forkælede snotunger."

City Renovation skrev også, at skraldemændene strejker fordi de er blevet lovet arbejde i deres egen afdeling af kommunen. City Renovation mener ikke, kommunen har gjort et sådant løfte klart i deres udbudsgrundlag.

Teknik- og miljøborgmester Morten Kabell (Ø) siger om kommunens rolle: "Vi kan kun opstille betingelser til en virksomhedsoverdragelse, ikke hvordan en privat virksomhed senere vil håndtere opgaven med at lede og fordele arbejdet."

Han siger også: "Stod det til mig, var affaldshåndteringen stadig en kommunal opgave."

Problemet udsat

Natten til den 29. april blev problemet så udsat i 3 måneder.

M-Larsen City, der havde stået for arbejdet indtil da, vil fortsætte i de næste 3 måneder, mens 3F, kommunen og City Renovation prøver at finde en løsning.

I forhandlingerne henviser både 3F og City Renovation til aftalen med kommunen, som selv udtrykker, at de kun kan stille krav i overdragelses-fasen.

HCS-ejet

City Renovation er ejet af HCS. "HCS har et blandet ry i branchen," skrev forvaltningen, inden kommunen første gang gav dem licitationen.

Det blakkede ry skyldes tillidsmandsfyringer, et løsagtigt forhold til arbejdsmiljøet osv. Det udløste 5 strejker alene i 2009. Den sidste af dem varede 3 uger og endte med, at 50 skraldemænd blev fyret.

Flere strejker i Tyskland

Hvis nogen vil sætte spørgsmålstegn ved, om arbejderklassen stadig kan mobiliseres i det moderne Europa, kan de kigge på den såkaldte europæiske vækstmotor, Tyskland.

Af Lars Granerud

Bl.a. har fagforeningen Ver.di, været aktiv på det seneste, hvor alt fra pædagoger til folk, der arbejder i forsikringsbranchen, har været i konflikt.

Ver.di repræsenterer folk i service-sektoren, og er en af verdens største fagforeninger med 2 over mio. medlemmer. De kæmper for, at lønnen skal følge med de højere krav, der bliver sat til specielt folk, der arbejder med børn og ældre.

Togchauffører og piloter kæmper en lignende kamp, mod nedskæringer i lønnen, der bliver begrundet med, at der stilles mindre krav til dem på grund af de teknologiske fremskridt, der har været inde for deres områder.

De strejkende togchauffører er organiseret i GDL, en relativt ny fagforening, der kun repræsenterer togchauffører, i stedet for IG Metall, der traditionelt har repræsenteret arbejderne inden for tog-branchen.

IG Metall er blevet kritiseret på grund af deres inaktivitet. Bl.a. har de ikke haft en national strejke siden 1984, mens GDL bare inden for det sidste år har organiseret 9 strejker.

Fagforenings-billedet i Tyskland ændrer sig for tiden. Flere folk er blevet organiseret i løbet af de sidste ti år. Folk vælger dog oftere at lade sig organisere i mindre brancheorienterede fagforeninger, hvilket GDL er et eksempel på.

Lovgivning mod strejker

De nye fagforeninger er ofte mere villige til at gå i konflikt. De gamle større fagforeninger har siden 90'ernes outsourcing været meget påpasselige med ikke at give de store virksomheder grund til at flytte produktionen til udlandet.

Det er dog ikke gået magthaverne forbi, at disse nye fagforeninger er mere konfliktvillige.

Derfor blev der i december 2014 vedtaget en ny lov, drevet frem af den tyske højrefløj, om at arbejdsgiverne kun behøver at lave en overenskomst med den fagforening, der repræsenterer flertallet af dens medarbejdere.

Strejker, der starter, efter at arbejdsgiveren har lavet en overenskomst med den største fagforening, vil derfor blive erklæret for ulovlige. Ikke engang de største fagforeninger som Ver.di støtter denne lovgivning. De frygter, at det generelt vil gøre det sværere at strejke.

Loven er blevet trukket for forfatningsdomstolen, hvor mange regner med, at den vil blive erklæret forfatningsstridig.

Luftens Helte

Flyvebranchens Personaleunion (FPU) / Servieforbundet har varslet konflikt mod Ryanair som ikke vil tegne overenskomst.

En række LO-forbund har desuden varslet sympatikonflikt over for Ryanair (dvs. medlemmer af de forbund må ikke udføre arbejde for Ryanair).

Hovedkonflikten kommer ikke til at ramme Ryanair, da FPU ikke har ét eneste medlem i Ryanair.

Men sympatikonflikten (som kommer til at lukke af for bagagehåndtering, benzinpåfyldning, catering osv.) kan til gengæld lamme Ryanair i Københavns Lufthavn.

Konflikten er dog ikke begyndt endnu, da FPU først vil have Arbejdsrettens ord for, at det er lovligt at konflikte.

Den 15. juni behandler Arbejdsretten sagen – og kommer med en beslutning på dagen eller sandsynligvis senere.

Indtil konflikten starter har "Bekymrede ansatte i lufthavnen" uddelt løbesedler hver lørdag og søndag mellem kl. 11-13 til passagerer. Der har været afholdt en række fyraftensmøder i København, Esbjerg og Århus, og flere er ved at blive planlagt.

Hver gang Arbejdsretten er trådt sammen, har demonstrationer samlet flere hundrede fagligt aktive. Sidst den 20. maj, og det sker igen den 15. juni.

Hold dig opdateret om kampagnen på flyvebranchen.dk/nyheder/luftenshelte eller find "Luftens Helte" på facebook.

Flere kommuner boykotter Ryanair

Albertslund Kommune var den første kommune, som støttede kampen mod Ryanair. Det skete på initiativ fra Enhedslistens byrådsmedlem, Helge Bo Jensen.

Af Lene Junker

Byrådet i Albertslund besluttede, at kommunen "fremover kun køber flybilletter og tilsvarende transportydelser hos selskaber, der opererer i Danmark, hvis de pågældende selskaber har indgået dansk overenskomst eller har løn- og arbejdsforhold for deres ansatte svarende til sædvanlige danske forhold."

Enhedslisten, SF, Socialdemokratiet, Radikale og DF stemte for. Venstre og Konservative undlod. Det blev desuden tilføjet, at det skulle undersøges, om politikken kunne udvides til at omfatte andre brancher.

Ryanair svarede igen – som de plejer – ved at true med at anlægge sag mod Albertslund Kommune.

Truslen om sagsanlæg virkede dog ikke. Albertslund kommune holdt fast i beslutningen, og siden har flere kommuner også boykottet Ryanair, nemlig Ishøj, Brøndby, Furesø, Lejre, Ballerup, Tårnby, Hvidovre og København.

Brug byrådet som politisk platform

Dette er et eksempel på, hvordan byrådspolitikere kan bruge deres mandat på at forbinde sig med, promovere og støtte almindelige menneskers kamp.

Socialistisk Arbejderavis spurgt Helge Bo Jensen, om Ryanair har gjort alvor af sin trussel. Dertil svarer han:

"Sagen gav Ryanair meget negativ omtale, og de har ikke foretaget sig noget siden. Jeg er glad for, at vores initiativ i Albertslund vandt opbakning, spredte sig og dermed er blevet et politisk bidrag til kampen mod Ryanair.

Som kommunalpolitiker skal man bruge sin politiske platform til at støtte kampen mod social dumping og Ryanair."

Portør-strejke i Nykøbing F spreder sig

17 portører nedlagde 26. maj arbejdet på Nykøbing F Sygehus.

Det skrev folketidende.dk.

De er utilfredse med den måde, deres arbejdsgiver, Region Sjælland, er i gang med at forandre de klassiske portørjob til serviceassistentjob.

"Det er en meget utryg situation for mine kolleger, som frygter at gå ned i løn og miste jobbet," fortæller tillidsrepræsentant Hans Kristensen.

Ved redaktionens slutning (torsdag 28.5):

Strejken har nu bredt sig til sygehusene i Næstved, Roskilde, Holbæk og Slagelse.

Portørerne på Rigshospitalet, Glostrup Hospital, Amager Hospital og Bispebjerg Hospital har også nedlagt arbejdet i sympati med deres kollegaer i Region Sjælland.

Arbejdsgiverne vil have FOA til at pålægge de strejkende at genoptage arbejdet snarest og senest i morgen fredag ved normal arbejdstids begyndelse.

Vi skal forsvare vores ret til at organisere os

Socialistisk Arbejderavis har talt med Merete Jeppesen, aktiv i kampagne "Luftens Helte", om kampen for at skaffe overenskomst med det fagforeningsfjendtlige Ryanair.

"Ryanair har haft base i Kastrup siden 26. marts. Flybranchens Personale Union (FPU) har før det forsøgt at få en overenskomst med Ryanair.

Det har de blankt nægtet og helt usædvanligt for Ryanair har de holdt ét møde med FPU, som mest af alt var et proforma-møde. Det er jo fuldstændigt imod deres forretningsmodel at indgå en overenskomst.

Derfor har FPU varslet konflikt mod Ryanair, og en række forbund har varslet sympatikonflikt. Det er bl.a. 3F, Dansk Metal og HK, dem der egentlig kan spille en rolle i en konflikt, især ude i lufthavnen.

Lige nu afprøver vi i Arbejdsretten, om den her konflikt er lovlig, og først derefetr vil den blive sat i gang."

Hvilke forhold arbejder de ansatte under?

"Der har været eksempler på at Ryanair-ansatte skal betale for at sige op, der er ingen løn ved aflysning, forsinkelse eller forbedring af flyene, ingen løn under sygdom, ingen pension, kun 18 dages ferie om året.

De ansatte har tavshedspligt, de må ikke udtale sig om Ryanair uden tilladelse. Man kan få inddraget ferie uden kompensation, er kun sikret løn 11 måneder om året, skal selv betale for arbejdstøj og uddannelse.

Man kommer meget tidligt ind i et afhængigheds-forhold til Ryanair, for inden man har haft den første arbejdstime, står man allerede i økonomisk gæld.

Og så hører vi også at de skal skifte arbejdsland med meget kort varsel, de roterer simpelthen deres stewardesser, så de bor fx et halvt år i Italien, så et halvt år i Dublin og så et halvt år i Billund, hvor de også flyver fra.

Så det skaber en konstant utryghed og usikkerhed i ens ansættelse. De vilkår vil vi ikke have til Danmark."

Tys-tys

"Det, der er den store udfordring ved Ryanair, er, at ikke meget slipper ud.

Der er flere eksempler på, at de sagsøger tidligere ansatte. Vi har indsigt i den kontrakt, som Alessandra Cocca, en italiensk stewardesse ansat i Norge, havde.

Alessandra Cocca fik omkring 10.000 kroner for fuldtidsarbejde om måneden. Det er lidt vanskeligt at overføre direkte til Danmark, da der også er et norsk tilskud på 300 euro. [red: Det vil sige at hendes løn lå under det, hun i Danmark ville være berettiget til i kontanthjælp.]

Vi ved, at noget tilsvarende den kontrakt, hun havde, også har været på tegnebrættet for de ansatte i Kastrup.

Sammenhold

"Det er en vigtig sag. Det kan vi se ved, at alle arbejdsgrupper og organiserede bakker op om FPUs overenskomstkrav.

Vi står sammen, som vi så ved demonstrationen foran Arbejdsretten. Der er godsbanefolk, der er HK'ere og der kommer folk med bus fra Jylland. Samtidig ser vi også mobiliserering i resten af landet. Den her sag har skabt et sammenhold for de organiserede."

Forsvar retten til organisering

"Arbejdsretten har den 15. juni retsmøde om, hvorvidt en konflikt vil være lovlig. Arbejdsretten kan ikke tvinge Ryanair til at indgå en overenskomst, og Ryanair tillader ikke arbejdskonflikter eller strejker. Med kampagnen Luftens Helte forsøger vi derfor at oplyse, mobilisere og lægge pres på Ryanair for at indgå overenskomst

Denne sag er principiel, for arbejdspladser uden overenskomst presser arbejdspladser med en overenskomst. Det ligner en del af Ryanairs forretningsplan at udkonkurrere andre flyselskaber, ved simpelthen at have dårligere forhold for deres arbejdere.

Mobilisering af befolkningen er en god måde at sikre bedre arbejdsvilkår for arbejderne i flybranchen og forsvare vores ret til at organisere os!"

1989 og venstrefløjen

Da de statskapitalistiske diktaturstater i Østeuropa brød sammen én efter én i 1989-91, og det sovjetiske imperium svandt ind, kunne venstrefløjen i Europa drage et lettelsens suk.

Af Charlie Lywood, foto: Andrew Kitzmiller, flickr.com

Vore egne herskende klasser kunne ikke mere pege på socialismens uduelighed og undertrykkende karakter ved blot at henvise til Øst-landene.

Det betød også, at der var større mulighed for at diskutere åbent om vejen frem, uden at skulle tage stilling til, om man tilhørte den stalinistiske eller ikke-stalinistiske venstrefløj.

Og endelig var banen også åben for at diskutere, hvorfor de herskende lag i de forskellige regerende kommunistpartier og statsapparatet også blev det lag af mennesker, som fik størst fordel af omvæltningerne.

Hvordan de helt selvfølgeligt indtog ledende pladser i de "nye" samfund, som opstod. Og ikke mindst tjente gode penge, da de nationale økonomier blev opdelt og solgt til højeste (nogle gange laveste) bud.

Historiens ende?

Men omvæltningerne havde også en bagside.

For det første argumenterede det internationale borgerskab for, at kollapset betød, at "kapitalismen" havde vundet over "socialismen", og at markedsøkonomi var bedre til at opfylde menneskers behov. Det blev accepteret af mange på venstrefløjen.

Man talte om, at der blev indledt en ny æra, hvor "historien" var holdt op: Nu gik verden og markedsøkonomien ind i en harmonisk periode, hvor krig og oprør var slut for altid.

Denne våde drøm gik selvfølgelig ikke i opfyldelse: I 1990 startede USA's 1. Irakkrig, og kort efter begyndte arbejdsløsheden i Europa at stige, da endnu en økonomisk krise ramte. Fremtidsudsigterne for unge var langt fra politikernes og mediernes fortællinger.

Ti år senere indledte en demonstration i Seattle i 1999 en periode med store protester mod markedets hærgen. Og i kølvandet på USA's og deres allieredes Irak- og Afghanistankrige kom verdensomspændende modstand.

Ikke desto mindre var det en magtfuld holdning, som også betød en svækkelse af modstand fra neden.

Massiv medlemsflugt

For de vesteuropæiske kommunistpartier betød de statskapitalistiske regimers fald et reelt sammenbrud. Der var massiv medlemsflugt, da den "virkeliggjorte socialisme" viste sig at være kapitalismen underlegen.

I Danmark styrt-blødte DKP (Danmarks Kommunistiske Parti) og blev splittet i atomer. Mange DKP'ere blev politisk passive.

Af de resterende gik nogle til SF. Hovedparten gik ind i dannelsen af Enhedslisten – der viste sig at være en "parti-dræber" (som også SAP – Socialistisk Arbejderparti – har måttet sande i dag).

Få år før 1989 havde DKP haft ca. 10.000 medlemmer – og en næsten lige så stor ungdomsorganisation, DKU. DKU blev nedlagt i 1989, og i 1992 var DKP's medlemstal faldet til 1.800. I dag er der kun ca. 200 betalende medlemmer tilbage.

Den del af DKP, som ønskede et selvstændigt parti, der byggede på teser fra det oprindelige DKP før Gorbatjov, gik i 1993 ud af partiet. De dannende KPiD (Kommunistisk Parti i Danmark).

Intet fagligt alternativ til socialdemokraterne

Men endnu værre: DKP's opbakning i fagbevægelsen fik også et knæk. Nu var der lige pludselig ikke et organisatorisk og militant alternativ til Socialdemokratiet. Det var i sandhed både et partipolitisk og organisatorisk kollaps.

Der er muligt, at dette kollaps også ville være sket alligevel – også DKP var præget af nedgangen i arbejderklassens kampniveau i 80'erne. Men det var helt afgørende udviklingen i USSR og satellitterne, som gjorde udslaget.

Er stalinismen død?

Kan man i dag sige at "stalinismen" er død? Desværre ikke.

"Stalinismen" som politisk tendens døde ikke med 1989-91. Dens statslige og partipolitiske udtryk blev næsten udraderet, men stalinismens ideer har vist sig at være sejlivede.

For at forstå hvorfor, er det nødvendigt at placere stalinismen i den rette kontekst.

Hovedteserne i stalinismen handler om "socialisme i ét land" (altså en nationalt baseret strategi), og en reformistisk vej til socialismen – altså i bund og grund ikke væsensforskelligt fra det traditionelle Socialdemokrati.

Forskellen på de to partier, mens Sovjet-imperiet var ved magten, lå hovedsageligt i, at de kommunistiske partier spillede rollen som reformismens venstre flanke. Arbejderne kunne godt protestere og demonstrere, men de skulle også holde igen, hvis magten blev truet.

Det sås tydeligt under Påskestrejkerne i 1985, hvor DKP forhindrede det skridt, som kunne have gjort protesterne landsdækkende og bragt den daværende konservative regering til fald: Arbejderne skulle stoppe strejkerne og ændre tingene med stemmesedlen. Altså klassisk socialdemokratisk politik.

Ideerne lever stadig

Fortællingen om, at USSR var – om ikke socialistisk – så dog mere progressivt end "kapitalismen", er fortsat stærk.

Størstedelen af dem, der delte disse antagelser, gled ud i passivitet efter USSR's kollaps. Men deres ideer lever stadig i dag, også på den del af venstrefløjen, som ikke var tilhængere af USSR.

Det kan man blandt andet se i Ukraine-konflikten, hvor nogle tillægger Putins imperialistiske manøvrer et skær af progressivitet og giver de udbryder-venlige dele af Ukraine et "socialistisk" skær, fordi de er tilhængere af nationalisering, til en vis grad, og kalder sig selv "folkerepublik".

Også i forhold til borgerkrigen i Syrien kan man se, at visse dele af venstrefløjen hælder til, at Assad (fordi han er ven med Rusland) på en eller anden måde skulle være et bolværk mod "islamisme".

Tankegodset fra stalinismen skinner klart igennem. I stedet for at tillægge arbejderklassen rollen som den forandrende kraft, både internationalt og i de enkelte lande, så søger man efter et eller andet "progressivt" borgerskab/hersker, som man kan støtte.

I Egypten var en del af venstrefløjen tilhængere af militærkuppet i 2013, fordi det tog magten fra Det Muslimske Broderskab og gennemførte en blodig kontrarevolution. Hellere militærdiktatur end islamisterne, er logikken.

Men militæret gjorde det ikke kun af med Det Muslimske Broderskab. De har indført en masse udemokratiske og undertrykkende foranstaltninger, som også går ud over resten af den demokratiske og socialistiske bevægelse.

Den samme historie

Men også i Europa er det den samme historie. I Frankrig støtter venstrefløjen(med få undtagelser) – eller undlader at bekæmpe – den sekulære stat i dens diskriminerende tiltag mod muslimer.

I stedet for at stå sammen med det muslimske mindretal efter Charlie Hebdo-massakren så fortsætter store dele af venstrefløjen sin støtte til tiltag, der tages for at begrænse muslimers ret til at praktisere deres religion, som de vil.

Hvis venstrefløjen skal genopbygges, så kræver det et brud med illusionerne om USSR og satellitterne. Det var statskapitalistiske stater med egne selvstændige herskende klasser, som sørgede for sig selv og deres.

Men det kræver også et opgør med de ideer, som lå til grund for disse samfund. Det kræver en venstrefløj funderet i internationalisme, tiltro til arbejderklassen som forandrende kraft, modstand mod alle former for undertrykkelse – også undertrykkelse af religion – og forståelse af, at der skal ske et revolutionært brud med kapitalismen i alle dens former, både statslige og private.

Denne artikel afslutter serien om oprørene i 1989 og de stalinistiske regimers sammenbrud. Læs de foregående artikler på socialister.dk.

Arbejderens død

– En poetisk fortælling om den globale klasse

I sin film "Arbejderens død" fra 2005 skildrer den østrigske instruktør, Michael Glawogger, fem rå og uslebne eksempler på manuelt arbejde i det 21. århundrede. Filmen er nu lagt gratis til rådighed på filmcentralen.dk og herfra skal lyde en opfordring til at se denne skildring om arbejdet.

Af Anna Wolf Kristensen

I filmens 6 kapitler rejser vi fra Donbass-regionen i Ukraine med iskolde træhytter og kulslaggebjerge, til Gaddani i Pakistan, hvor den britiske regering sender store containerskibe til ophugning. Et inferno af blod og ild på en nigeriansk slagteplads til det sælsomme svovllandskab ved Kawa Ijen-vulkanen i Indonesien, der vækker associationer til mytologiske beskrivelser af dødsriget. Derfra til en verden af mørke, metal og gnister på et stålværk i den kinesiske by Liaoning for at slutte på et gammelt tysk stålværk omdannet til moderne kunst.

Landskabet, med dets klima, råstoffer og begrænsninger bliver arbejderens udgangspunkt og synsvinkel, det er den barske virkelighed, som udgør hans/hendes verden. Landskaberne danner et smukt og barskt grundlag for Glawoggers fortælling om arbejdet og arbejderen.

Der er ikke mange tegn på liv i de landskaber der skildres – bortset fra de mennesker, som er tvunget til at skabe deres livsgrundlag i dem. Som millioner af andre er disse mennesker tvunget til at sælge det eneste de har - deres arbejdskraft.

Hjertet i en hjerteløs verden

Et gennemgående og tankevækkende tema er den dobbelthed, der gennemstrømmer arbejderens verden og tankesæt. De arbejdere, der medvirker i filmen søger alle en modvægt til den barske og brutale verden af hårdt og nedslidende arbejde.

Når den ukrainske minearbejder kommer hjem til familien, når de nigerianske slagtere takker gud for deres evner, når de pakistanske svejsere taler om deres sammenhold og når svovlslæberne med varme i stemmen taler om at kysse en kvinde og lytte til Bon Jovi, ser vi en søgen efter hjertet i den hjerteløse verden.

Tydeligt er også det paradoks, der opstår i arbejderne selv. Som når den pashtunske skibsophugger er bevidst om, at det er den britiske regering sender skibene for at udnytter at de fattige ikke kan sige nej til at arbejde og på den anden side mener, at der er gud, der har givet ham jobbet. Faglig stolthed og resignation på en og samme tid.

Arbejderens død?

Er arbejderen er ved at "uddø" i den vestlige verden for til gengæld stadig at eksistere fuldt ud andre steder på jorden? Svaret er ikke entydigt. Glawoggers lidt gammeldags definition af en arbejder utydeliggør måske pointen. Nok er det tunge manuelle arbejde i høj grad flyttet til andre dele af verden, men hvad med produktionen i det 21. århundredes fremskredne og videreudviklede kapitalisme?

Forholdene er anderledes og måske mindre tydeligt nedslidende på en moderne industrialiseret fabrik eller et stort kontorlandskab i vesten. Men arbejderen, om hun/han bryder kul, passer børn eller bearbejder data er en del af en global klasse. En spændende pointe i filmen kunne have været at lave en sammenligning af livsforholdene for arbejderen i den nye og den gamle kapitalisme.

Måske skal "Arbejderens død" forstås helt bogstaveligt i Glawoggers film: nemlig at arbejdet kommer til at være arbejderens død. Det tunge, usunde arbejde, hvor arbejderen nedbryder sig selv i et nådesløst univers uden mulighed for slippe ud – i sidste ende virkeligheden, som den ser ud for millioner af arbejdere i det 21. århundrede.

GRATIS FILM OG DEBAT

Frygt, håb og Middelhavet

Betty Nansen Teatret, Kbh., søndag den 7. juni kl.15.00. Gadejuristen og C:NTACT inviterer dig til at komme helt tæt på afrikanske migranter, som forsøger at komme til Europa i håbet om et bedre liv.
Der vil blive vist to film: Under den samme himmel og Beckys Journey.
De vil blive præsenteret af henholdsvis dokumentarist Ditte Haarløv Johnsen og dokumentarist og migrationsforsker (DIIS) Sine Plambech, der fortæller om migranternes egne overvejelser om EU, menneskerettigheder og et værdigt liv.

FRISTED

Makværket

10.000 kvadratmeter fristed nær Holbæk er åbnet!
Det gamle teglværk i den lille by Knabstrup, nær Holbæk, blev for snart 5 år siden overtaget for 2 kr. af en flok aktivister fra København.
Efter mange arbejdsdage, fællesspisninger og besøg af aktivister fra hele verden er en stor cirkussal samt et stort fælleskøkken og foyer nu færdigt.
De 10.000 kvadratmeter store fabriksbygninger er stadig under udvikling som fristed. Men i weekenden 15.-17. maj blev den officielle åbning af Makværket fejret med maner.
Se mere om Makværket på www.makvaerket.wordpress.com

PALÆSTINA

Støttemiddag for GAZAs børn

Ud af de 900.000 børn i Gaza, anslår UNICEF, er 373.000 hårdt traumatiserede og har behov for psykologisk behandling. Ethvert barn i Gaza over 6 år har været igennem hele tre krige. Og der findes ingen familier, som ikke er blevet ramt af mindst ét dødsfald.
På trods af dette er der kun få børn, der modtager traumebehandling.
Så kom og vær med, når fem NGO'er inviterer til støttemiddag for børnene i Gaza den 4. juli.
Overskuddet fra eventet vil gå til traumebehandling til børnene og vil formidles igennem DM-Aid.
Programmet for middagen står bl.a. på lækker mad, auktion, taler omkring situationen i Gaza, live-optræden og meget mere.
Arrangementet finder sted i Star Event Selskabslokale på Slotsherrensvej 107, 2720 Vanløse. Dørene åbner kl. 18.00 og arrangementet starter 19.30.
Kontakt: send en mail til info@stoettemiddag.dk, eller ring til Kanishka Sina (2826 3041) eller Masih Sadat (2845 9618).

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete under krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Grundlovsgrill

Fredag 23. april kl. 16:
Det foregår i De Gamles By, Nørre Allé, Nørrebro. Tilmelding til Anders på tlf. 3035 4256.
Se mere på facebook.com/events/1034923259856030/

Ekstraordinært landsmøde i Internationale Socialister

Ekstraordinært landsmøde i Internationale Socialister .Weekenden den 13.-14. juni i Folkets Hus, Stengade 50, Nørrebro, Kbh. Hele landsmødet er åbent for interesserede.

Lørdag kl. 11.00: Marxister og kvindekamp
- **Hvor stammer kvindeundertrykkelsen fra?**
- **Kvindeundertrykkelse og kvindekamp under krisen**

Om eftermiddagen deltager vi i Racismefri Bys markering mod racisme i valgkampen og på folkemødet.
Aften: Kampen mod regering og krisepolitik

Søndag kl. 10.00: Perspektiver for socialister

Vi opsummerer erfaringerne siden landsmødet, hvor IS gik ud af Enhedslisten, og præciserer det perspektiv for opbygning, vi vedtog i januar.

Nærmere program kommer senere på www.socialister.dk – reserver weekenden.

Marxism 2015 i London 9.-13. juli

Ideer til revolution

Marxism 2015 er en 5-dages politisk festival, der samler tusinder af aktivister, fagforeningsfolk, studenter osv.
Vælg mellem mere end 160 møder og vær med til at diskutere alt fra Palæstina til UKIP eller fra klimaforandring til socialistisk strategi.
Marxism 2015 finder sted i det centrale London. Der er mulighed for gratis, primitiv overnatning.
Reservér dagene allerede nu, hvis du har brug for en ferie med masser af politik!
Kontakt IS/U (isu@socialister.dk), hvis du vil vide mere eller gerne vil deltage sammen med andre fra Danmark.
Følg med på marxismfestival.org.uk – hvor du også kan tilmelde dig.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Mødeemnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/lokalafd

IS/U-valgmøder i Århus, Odense og København - se side 3 for info

København
Møderne er åbne for alle interesserede.
Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/lokalafd

København
Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.
Torsdag 11. juni: Valgmøde se side 3 for info
Torsdag 18. juni: Hvorhen antiracisme?
Torsdag 25. juni: Trotskismen i dag

Odense
Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 4. juni: Folkemøde 2015 – nu med racister og fascister
Torsdag 11. juni: Valgmøde se side 3 for info
Torsdag 18. juni: Er menneskets natur en hindring for socialisme?
Torsdag 25. juni: Murens fald og Sovjetunionens sammenbrud
Torsdag 2. juli: Sommer-picnic med vores venner
IS/U Odense på Facebook:
facebook.com/72553037371/

Århus
Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Tirsdag 9. juni: Valgmøde se side 3 for info
Tirsdag 23. juni: Kriser og marxistisk økonomi
Tirsdag 7. juli: Emne endnu ikke fastlagt. Holdes privat. Kontakt Lars Henrik på 6160 6876.

Midtjylland
Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Dette er 3. artikel i kvindekamps-temaet. Læs de andre på socialister.dk. Næste artikel er om kvindebevægelsen i 70'erne.

Kvindekamp, klassekamp og revolution

Kvindekampen har haft to store højdepunkter: Den første op til og under revolutionerne, der afsluttede 1. verdenskrig. Den anden som en del af "68-oprøret" frem til sidst i 1970erne.

Af Christine Bergen

Denne artikel handler om den første periode.

Omkring 1900-tallets begyndelse havde kvinder ikke nogen personlige eller politiske rettigheder – de var under deres mands eller fars myndighed, blev nægtet adgang til mange typer job, uddannelse osv.

Kvindekampen drejede sig især om udvidelse af stemmeretten, som var forbeholdt et mindretal af rige mænd.

Kravet blev fremført af feminister fra hele det politiske spektrum – selvom borgerlige feminister (og visse af de socialistiske) ikke kæmpede for universel stemmeret, men kun for stemmeret til de rigeste kvinder.

Modstand mod splittelses-politik

I Tyskland – som dengang havde den stærkeste arbejderbevægelse – arbejdede Clara Zetkin med organisering af kvinder i socialdemokratiet (SPD) og fagforeningerne. Kvinder var 34,9 % af arbejdsstyrken (1895), men udgjorde kun 1,8 % af medlemmerne i SPDs fagforeninger (1892).

Kampen var vigtig – især fordi det reaktionære kvindesyn også fandtes i arbejderbevægelsen. Fx blev Emma Paterson, en kvindeforkæmper, som var taler ved en fagforeningskonference i England i 1875, afbrudt af råbene "go and get married!"

Splittelsen mellem arbejdermænd og -kvinder (og kvindernes manglende organisering) betød, at begge grupper stod svagere mod arbejdsgivernes i kampen for ordentlige løn og arbejdsforhold.

Ulovligt

Organisering af kvinder var svært, fordi det i flere tyske stater var ulovligt for kvinder at være i politiske foreninger. Politiet opløste flere gange arbejderkvinders organiseringer, hvis de blev grebet i at diskutere politik eller faglige forhold.

I 1890 vedtog SPD og fagforeningerne at nedsætte komitéeer til at arbejde med kvindespørgsmål. Og i 1894 opbyggede SPD et talsperson-system, hvor hver kvinde blev individuelt ansvarlig for politisk propaganda – på den måde kunne loven omgås. I 1901 var der 25 talspersoner, i 1907 var der 407.

I 1908 blev loven mod kvinder i politiske foreninger opgivet. Herefter steg antallet af kvindelige medlemmer af fagforeningerne og SPD massivt.

Ikke en kamp mod mænd

Kampen for stemmeret var vigtig for hele kvindebevægelsen. Men for socialister handlede kampen også om kvinders ret til arbejde, ligeløn, betalt barsel, uddannelse og gratis børnepasning.

Arbejderklassens kvinder er – i modsætning til borgerskabets kvinder – udsat for dobbeltundertrykkelse: som arbejdere og som kvinder. Borgerskabets kvinder har ikke interesse i at afskaffe klasseundertrykkelsen.

Den russiske socialist Alexandra Kollontai skrev:

"Deres mål er at opnå de samme fordele, den samme magt, de samme rettigheder inden for det kapitalistiske samfund, som dem deres mænd, fædre og brødre nu har. Hvad er kvindelige arbejderes mål? Deres mål er at afskaffe alle privilegier, som er nedarvede eller følger af rigdom. For den kvindelige arbejder er det ligegyldigt, om det er en mand eller kvinde, som er 'herre'."

Zetkin og Kollontai vandt på den første internationale socialistiske kvindekonference i 1907 argumentet om at "socialistiske kvinder skal ikke alliere sig med borgerlige feminister, men føre kampen side om side med de socialistiske mænd".

Gleichheit

Et centralt redskab i organiseringen af kvinder i arbejderbevægelsen var SPDs blad Gleichheit (lighed), som udkom hver anden uge og blev redigeret af Zetkin fra 1890-1917.

Målgruppen var kvinder i arbejderbevægelsen. Formålet var teoretisk og praktisk skoling og at gøre læserne i stand til at uddanne andre til kamp.

Der var meget information om forholdene i "kvinde"-industrierne, love om arbejdsforhold, og om strejker blandt kvindelige arbejdere. Oplaget steg fra 2000 i 1891 til 125.000 i 1914.

8. marts – kvindekamp er klassekamp

Kvindernes internationale kampdag blev vedtaget på en international konference for socialistiske kvinder i 1910.

Datoen blev valgt til minde om en strejke blandt tusindvis af kvindelige arbejdere i USA i 1908. Strejken var for ret til faglig organisering, stemmeret for kvinder, bedre løn- og arbejdsforhold og stop for børnearbejde.

Fra 1911 og indtil 1. verdenskrigs udbrud var der 8. martsdemonstrationer i næsten alle større europæiske byer. De spillede en vigtig rolle i at få kvinder ind i arbejderbevægelsen.

Verdenskrig og nedgang

Da krigen brød ud i 1914 stillede alle Europas Socialdemokratier (med undtagelse af to) sig skulder ved skulder med deres nationale borgerskab.

De indgik et klassesamarbejde (som blev kaldt "Burgfrieden" i Tyskland, "Union Sacrée" i Frankrig). De faglige ledere lovede ikke opfordre til strejke. Socialdemokratierne stemte for krigs-kreditterne, støttede op om "nationen" og var med til at sende millioner af arbejdere i døden.

Også for kvindebevægelsen skabte krigen en ny situation. En del socialdemokratiske kvinder fulgte partilinjen – de støttede op om krigen og indledte samarbejde med de borgerlige feminister, som havde sat kampen for stemmeret på pause.

I stedet organiserede de kvinder til at tage sig af administrativt arbejde eller kvindelige hjælpetropper for at støtte krigsindsatsen. Og de var med i kampagner for at mænd skulle melde sig til fronten.

I England var der endda en organisation med kvinder, som gav mænd, de mødte på gaden i civilt tøj, hvide fjer som et symbol på fejhed.

Revolution

Vreden over krigen voksede, og flere lande i Europa stod på randen af revolution.

I Rusland blev en 8. marts-demonstration for fred og brød startskuddet på 1917-revolutionen, som betød massive fremskridt for kvinder.

Med Lenins ord: "I løbet af to år, har sovjet-magt i et af de mest tilbagestående lande i Europa gjort mere for at frigøre kvinden … end alle de højtudviklede, oplyste, "demokratiske" republikker i verden har gjort i løbet af 130 år."

Kvindebevægelsens nederlag i Tyskland

I årene op til 1. verdenskrig prøvede SPD at få kontrol over Gleichheits indhold, og i 1910 tvang SPD Zetkin til at bringe artikler om mode og madlavning.

Da krigen brød ud brugte Zetkin Gleichheit til at propagandere imod krigen – men blev udsat for censur og blev i 1917 smidt ud af SPD.

Luxemburg, Zetkin og andre på venstrefløjen i SPD havde længe været i opposition til højredrejningen. Men de havde ikke opbygget selvstændigt – så de stod ret isolerede, da SPD stemte for krigs-kreditterne.

Da SPD sammen med militæret slog den tyske revolution 1918-19 ned i blod, havde de ikke en organisation, som kunne kæmpe imod kontrarevolutionen.

Og Zetkin stod magtesløs da SPD – som var gået i regering efter krigen – var med til at fortrænge millioner af kvinder fra arbejdsmarkedet (for at "gøre plads" til de hjemvendte soldater).

Gleichheit (som nu hed Die Frauenwelt – Kvindernes Verden) blev et organ for "opbyggelige" historier, kjolemønstre og opskrifter. Samtidig blev kvindernes organisering i SPD tvunget til kun at tage sig af socialt arbejde.

Stemmeret

I perioden omkring 1. Verdenskrigs afslutning blev stemmeret for kvinder (og fattige, tyende osv.) vundet i mange lande i Europa.

Den massive kvindebevægelse før krigen og oprør/utilfredshed i mange lande ved krigens afslutning var med til at presse magthaverne til at udvide stemmeretten.

Men også det, at kvinder i millionvis var gået ind i produktionen under krigen (i Tyskland steg antal kvindelige arbejdere fra 9,5 mio. til 15 mio.) bidrog til at skabe en ny bevidsthed om deres samfundsmæssige rolle. Det tvang magthaverne til at give sig.

Efter stemmeretten blev vundet, skulle der gå næsten 50 år, inden kvindekampens nåede sit næste store højdepunkt.

Socialisme for begyndere

ER MENNESKETS NATUR EN HINDRING FOR SOCIALISME?

"Socialisme er en god idé; men det kan ikke fungere. Man kan ikke ændre menneskets natur!" Dette er den mest almindelige og udbredte af alle indvendinger mod socialismen.

Af Jørn Andersen

Dette én-linje-argument ligger i tråd med andre, fx: "Det vil altid være nødvendigt med chefer" og "Folk er grundlæggende egoistiske".

I en lille pjece (20 sider) tager John Molyneux fat i argumentet og viser, at det langt fra er rigtigt.

For det første, siger han, er mennesket ikke bare grådigt og egoistisk: Folk sætter livet på spil for at redde andre i nød. Andre vælger lavtlønnede omsorgsjobs frem for jobs, hvor de kunne tjene mere. Osv. osv.

Det betyder ikke, at menneskets natur i bund og grund er uselvisk. Men det viser, at folk ikke er medfødt grådige.

Og det er vel at mærke i et kapitalistisk samfund, som konstant opfordrer til grådighed og konkurrence.

Menneskets natur forandrer sig

I stedet for at være medfødt god eller medfødt ond er de fleste skiftevis grådige eller gavmilde, feje eller modige osv.

Det hele afhænger af omstændighederne. Om folk føler sig sårbare og truede eller stærke og trygge.

Mennesker ændres alt efter livsbetingelserne, og som deres erfaringer ændres.

For den amerikanske indianer var privat ejendomsret til jord unaturligt – for det 18. århundredes godsejere var det den mest grundlæggende menneskeret.

Hvad er menneskets natur?

Men betyder det, at begrebet "menneskets natur" overhovedet ikke eksisterer?

Nej, siger John Molyneux, det ville betyde, at man opfattede folk som totalt manipulerbare. Selv under totalitære diktaturer viser det sig ikke at være rigtigt.

I stedet må man starte med, at naturen udstyrer mennesket med visse fælles behov og evner, som er grundstenen i menneskets natur.

Det er behovet for luft, mad, vand og for tøj, ly og varme. Behov for søvn, for sex til at vedligeholde arten osv.

Evnerne er de fem sanser, en stor hjerne, evnen til at gå oprejst, hænder, der klarer ret præcise manuelle funktioner, en stemme, der gør det muligt at tale.

Arbejde og samarbejde

Men det er måden, disse evner bruges på, der adskiller mennesket fra andre væsener: Mennesker arbejder sammen for at fremskaffe eksistensmidler.

Menneskets evne til samarbejde er langt mere avanceret end andre dyrs – og noget, som har udviklet sig voldsomt gennem dets historie.

Samarbejdet har udviklet et komplekst sprog. Sproget giver mulighed for at udvikle samfundsmæssig bevidsthed og for at viderebringe – og udvikle – kultur fra én generation til den næste.

Disse evner og behov er fælles grundtræk. Men de er ikke statiske: Når mennesket forandrer sine omgivelser, forandrer det også sig selv.

Nye måder at producere på giver nye bevidstheder og nye måder at organisere samfundet på. Evnen til forandring og udvikling er en grundlæggende del af menneskets natur.

Kapitalismen

Pjecen har et fascinerende afsnit om, hvordan kapitalismen tager "det vigtigste og mest udprægede træk ved menneskets natur, nemlig evnen til at arbejde, og fordrejer det grundigt."

"Forholdene arbejderne imellem, mellem forældre og børn, mellem mand og kvinde, sex- og kærlighedsforhold – alle fordrejes og forvanskes de."

Det er kapitalismen, der får folk til at "behandle hinanden som objekter og varer, der kan forbruges og manipuleres."

Socialisme

I langt hovedparten af menneskets historie har vi levet i samfund uden klasser – og kun de seneste ca. 10.000 år i klassesamfund. Og i deres kapitalistiske form kun de seneste 2-500 år.

Samfundene, før klasserne opstod, var baseret på, at det var nødvendigt at dele for at overleve.

Klassesamfundene opstod, fordi der kunne produceres overskud, men kun nok til at gøre en forskel for et lille mindretal. Med klassesamfundene kom undertrykkelsen.

I dag bliver der produceret nok til, at alle kunne leve godt, sundt og frit. Men kapitalismen forhindrer det.

Socialismen vil ikke kun kunne sikre, at alle får dækket deres basale menneskelige behov.

Socialismen vil også bringe kontrollen over samfundet tilbage til det store flertal – og dermed give mulighed for at menneskers kreativitet og samarbejdsevner igen kan udvikle sig.

Køb pjecen på Modstand.org eller i din IS/U-afdeling
John Molyneux:
Er menneskets natur en hindring for socialisme?
10 kr.
Eller læs den på marxisme.dk/arkiv/molyneux/mennat/

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

POST PP DANMARK B